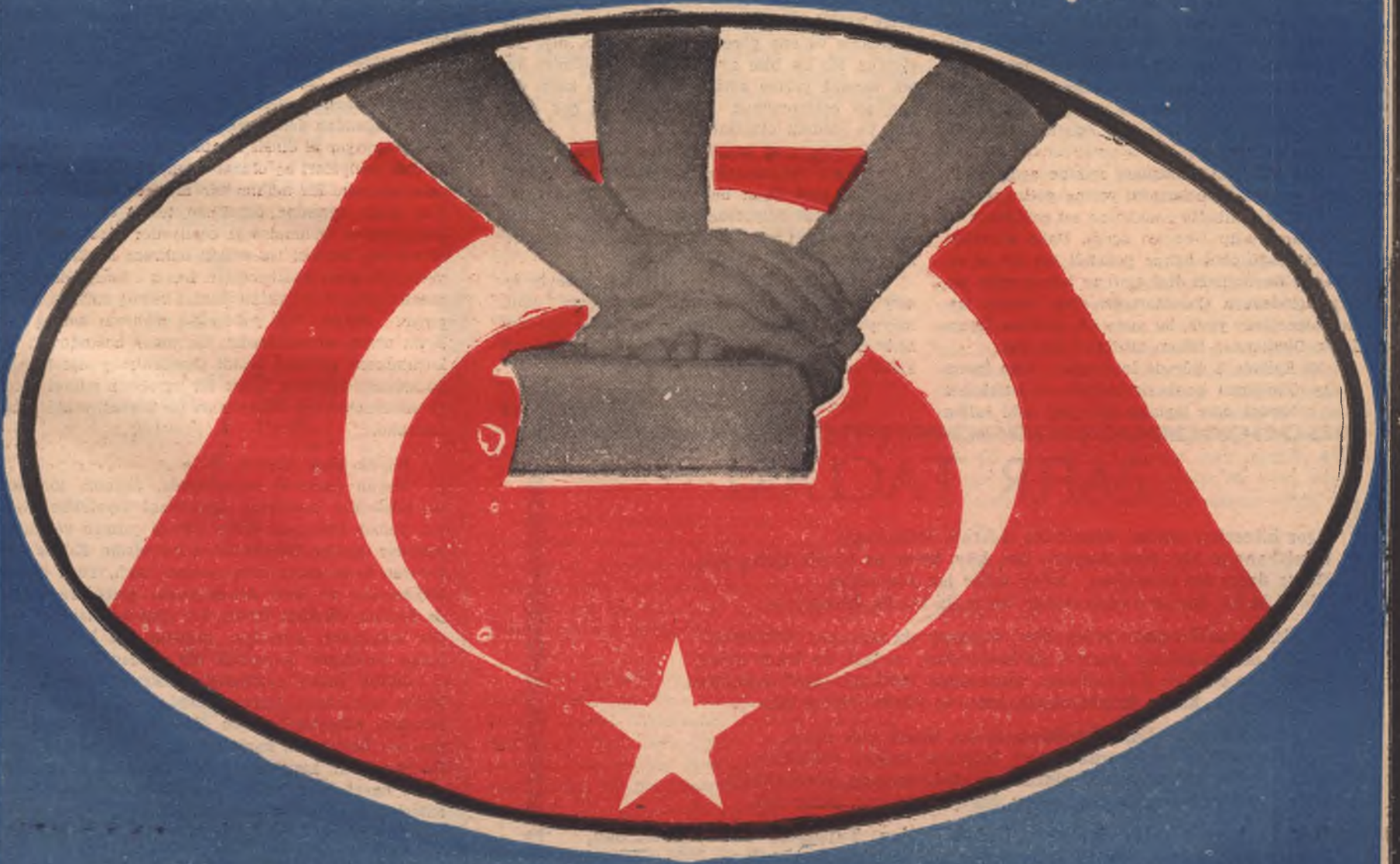

Yeniden • • Millî

MÜCADELE

**BÜTÜN MİLLİYETÇİLER
MİLLÎ CEPHE DE
BİRLEŞİNİZ**

Türkiye'nin gittikçe kızışan siyasî mücadelesinde bütün mukaddesatçı ve vatansever milliyetçileri bekliyen vazife nedir ?..

15 EYLÜL 1970

SAYI: 33

Sayın Yeniden Millî Mücadele Yazı İşleri Müdürlüğüne

Ömrünüzün baharında milletin feryadına kulak vererek, göz yaşını dindirmeğe gayretli olgunuza mecmuanızın çıkışındanberi izliyerek anlaım. Çok sevindim. Yaşım geçkin olmasına rağmen ben de çocuklar gibi aynı heyecanı duyuyorum. Mücadelede bize de düşen vazifeleri bekliyorum.

Benim üzerinde hassasiyetle titrediğim bir öğüm var. İmam Hatip Okulunun son sınıfına geçti

Ancak gazetelerde intişar eden bir haber 28 Eylül 1970 8 Eğitim Şurasında incelenmek ve onaylanmak üzere, Millî Eğitim Bakanlığının tekni etmiş olduğu raporda; orta dereceli okulların tek tip hale getirilerek İmam Hatip Okullarının da orta kısmının kaldırılacağını öğrenmiş bulunuyoruz.

Ben bu haberi okuduğum zaman kafam harp meyanına dönmüştü. Tam 12 yıl devam eden CHP'nin o zulüm ve baskı devri geri gelmiş zannettim. Ezan türkçe okunur, camiler depo ve ahır olarak kullanılır. Din öğrenme, öğretme ve telkin hürriyeti boğulur, dindar halkın dinî toplantısına, garşafına, tesbihine, kitabına varancaya kadar hakareti edilir. Din adamı şekilden şekile sokularak gülünç ve iğrenç hale getirilirdi. O zamanın Umum Müdürü Vedat Nedim Tör'ün şu sözleri hâlâ kulaklarımda cırlıyor: «Biz her ne şekil ve surette olursa olsun, memleket dahilinde dinî neşriyat yaparak, dinî bir atmosfer ve gençlik için dinî bir zihniyetin meydana gelmesine asla taraftar değiliz.» diyordu.

İşte o zaman inancımızı açıktan açığa söyleyemez ve dinî inançlarımızı yerine getiremezdik.

Vaktaki: milletin isteklerine set çekilemez oldu. İmam Hatip Okulları açıldı. Daha sonraları Maarife bağlı okul haline getirildi. Ve biz de senelerdir özlediğimiz dinî eğitime kavuşmanın sürürü içindeydik. Çocuklarımızı emin olarak teslim edeceğimiz yuva, bu yuva idi. Böylece İmam Hatip Okullarının itibarı gittikçe artıyordu.

28 Eylülde 8. Şurada incelenen olan İmam Hatip Okullarını cazibesiz tesirsiz ve istikbalsiz hale getirecek olan toplantı bize yine eski zulüm

devirlerinin geri geldiğini ima etmektedir. İnönü devrinde dinimize, imanımıza, bütün değerlerimize küfrediliyordu. Bugün de cazibesiz ve tesirsiz hale getiriliyor. Milyonlarca müslümanın oylarıyla iktidara geçen hükümet, ve hükümetin Millî Eğitim koltuğundaki Orhan Oğuz Bey'in milletin sesine kulak vermelerini istiyoruz. Onbinlerce veliden biri olarak sesimize kulak verin. Uğrunda dedelerimizin kanını döktüğü, canını verdiği imanımızı körleme hareketinden vaz geçin. Masonların oyununa gelerek, komünistlerin yalanına aldanarak milletin imanına set varamazsınız. İstambul'un sokaklarında papazlar, rahibeler, hahamlar kendi kıyafetleriyle gezerken onlara ses çıkarılmaz. Onların yetiştirdiği ruhban okulları Millî Eğitimin kontrolü haricinde bırakılır. Robert Kolej'de, Galatasaray Lisesinde, Amerikan kolejlerinde bu milletin çocuklarının hristiyan düşüncesi ile papaz mantığıyla yetişmesine göz yumulur da milletin ümidi ve medarı iftiharını İmam Hatip Okullarını mı kapatmaya gücünüz yeter? İmam Hatip Okullarının sevgisi bizim kalbimizin derinliklerinde yatmakta. Veliler olarak bizim isteğimiz, bu okulların kapatılması değil, çok geniş imkânlar temin edilmesidir. Biz seçerken «derdimize kurak veriniz», «bizden bir uzuv gibi ızdırabımızı hissediniz ve ona göre hareket ediniz», diye seçiyoruz. Siz ise bize sırt çeviriyor, derdimize kulak vermek yerine bütün ideallerimize karşı durup, set çekiyorsunuz. Protestolarımız çok daha sert ve şiddetli olacaktır.

Masonların ve komünistlerin dinsizlik politikasının aziz vatanımızda yayılmasına ses çıkarmadığınız gibi bizzat bu sapık düşüncenin yayılmasına yardım ediyorsunuz. Milletin iradesine set çekenleri millet müruru zaman tanımaksızın af etmiyecektir.

İmam Hatip Okullarını milletin yemeyip içmeyip büyük fedakârlıklarla yaptırdığını unutmayıp. Bu okulları kapatmak, milletin imanını açıktan darbelemekle müsavidir. Feryadlarımıza kulak verin ve sesimizi dinleyin.

BİR VELİ

ZAFER TAÇLARI

Eğer bitecekse zulüm, dinecekse ızdırabı milletimin, Hapishanede bir, hastahanede bir, köy, kent de birdir bizim için. Dalga dalga ise sancağım, zafer zafer ise ideolojim, Ölüm de bir, kalm da bir, savaş, barış da birdir, bizim için.

Takılsa da kollarımıza kelepçeler, dayansa da alınımıza tüfenkler, Oyulsa da gözlerimiz, yarılrsa da başlarımız, asılsak da teker teker, Dinecekse gözyaşı Kafkaslımın, alınacaksa intikamı şehit dedemin. Ölüm de yâr. kalm da yâr, savaş, barış ta yârdır, bizim için.

Can bir, şehitlik ulvî, ızdırabımız derin, heme çok derin, Kalbimizde kor, sırtımızda kamçı, intikam sesleri, şehitlerin, Yaşanacaksa kültürüm, burçlarda ise şanlı sancağı, ideolojimin, Ölüm de hoş, kalm da hoş, savaş, barış da hoştur, bizim için.

Bak haykırıyor şehit dedem, Kafkas'lardan, Türkistan'dan, Anadolu'dan, Artık yeter. alınsın Milletimin intikamı, millet düşmanlarından. Kurbanem çöl, belki vur, belki vurul, yeter ki düşmesin alsancak yere, Ölüm de hoş, kalm da hoş, savaş, barış da hoştur, bizim için.

Mücadelemiz, canımız, ciğerimiz, her şeyimizdir bizim için, Sevincimiz, kederimiz, ümidimiz, idealimiz bir bizim için, Koyarken zafer taçlarını başımıza; dickerken MİLLÎ DEVLET'i Cihana, Ölüm de hoş, kalm da hoş, savaş, barış dahostur, bizim için.

MUSTAFA AVCI
KONYA

İman Yuvaları Kapatılamaz

8. Eğitim Şurasına sunulmak üzere Millî Eğitim Bakanlığınca hazırlanan Orta Öğretim tasarısına karşı protestolar yoğunlaşmaktadır. Bu tasarının geri alınması için Türkiye'nin her tarafında komiteler kurulmakta ve bildiriler yayınlanmaktadır.

Bu mesele ile ilgili olarak Adana'da dört milliyetçi teşekkül tarafından bir bildiri yayınlanmıştır. Bildiride şöyle denmektedir:

İMAN - HATİP OKULLARINA HAZIRLANAN KOMPLO İLE İLGİLİ İKAZDIR

Aziz Millet,
Büyük Türk Milleti,
DUR, DİNLE ve UNUTMA!

Millet felâketler içerisinde sürüklenmek isteniyor. Hayatın sona ermek üzeredir. UYANI!

Ata yadigarı vatanında köle edilmek isteniyorsun. DİKKAT ET!

Milletin büyük fedakârlıklarla meydana getirdiği iman yuvaları yok edilmek istenmektedir. MUKADDESATINA SAHİP OL!

Aziz Millet,

28 Eylül 1970 tarihinde toplanacak olan 8. Millî Eğitim Şurasına, incelenmek ve onaylamak üzere Millî Eğitim Bakanlığının vermiş olduğu raporda, Ortaokulların tek tip haline getirilmesi ve Meslek Okullarının orta kısımlarının kapatılması istenmiştir. Meslek Okulları içerisinde incelenmekte olan İmam-Hatip Okullarının orta kısmının kapatılması demek tamamının kapatılması demektir. Zira İmam - Hatip Okullarının orta kısmı, lise kısmına hazırlık devresi şeklindedir. Dinî bilgilerin lâyıkıyla hazmedilebilmesi için bu hazırlık şarttır. İki veya üç senede ehliyetli bir din adamının yetiştirilmesi imkânsızdır. Ayrıca verilen tasarıya göre İmam Hatip Okullarına Üniversite kapıları da kapatılmaktadır. İmam - Hatip Okulu mezunları için sadece imamlık ve vaizlik yeter görülmektedir. Böylece bu iman yuvaları temelsiz, istikbalsiz ve himayesiz bırakılmaktadır. Bu sebepten bu tasarı sakattır, zararludur.

Bu tasarı din ve vicdan hürriyetine vurulan bir darbedir. Eğer bir millet, dinini öğrenmek imkânlarından mahrum hale gelirse din, vicdan ve fikir hürriyeti lafta kalmaya mahkûmdur. Zira din hürriyeti demek, engellemelere uğramaksızın, dinî öğrenmek ve yaşamak hakkının garanti edilmesi demektir.

Bu tasarı, anti-demokratiktir. Çünkü demokraside milletin iradesi esastır. Bu tasarı milletin arzularına aykırı olduğundan demokrasi ile bağdaşmaz. İnsanlık tarihi gösteriyor ki dinsiz hiç bir cemiyet var olmamıştır. Medeni seviyeleri ne olursa olsun, bütün cemiyetler bir dine sahiptir. En mühim bir ihtiyaca tekâbüll ettiğine göre dinin, öğrenme, öğretme, telkin etme ve yaşama imkânlarının bulunmadığı cemiyetler buhrana düşer. Mesullerin vazifesi ise milleti buhrana düşürmek değil, millet ızdırabını dindirmektir. İmam - Hatip Okulları ise seneler boyu dinî eğitime hasret kalmış milletin özlediği pınar Millet, dinî terbiyeden mahrum kalmış evlatlarını orada okutmaktadır. Bu pınar bulandırılır, veya kurutulursa, milletin ümidi söndürülmüş olacaktır. Buna müade edilemez. Böyle bir hareketin milleti üzeceği ve sinirlendireceği düşmanları ise sevindireceği unutulmamalıdır.

Büyük Türk Milleti!

Bugün mübarek vatanımızda, diploma törenlerinde talebelere mecburen hristiyanı kıyafetler giydiren, yemek esnasında kilise müziği çalınan ve incliden parçalar okunan Robert Kolej'ler vardır. Kıbrıs'ı kana bulayan kanlı papaz Makaryosları, azılı, Türk düşmanı Yakovaslari ve hain Athenegorası yetiştiren Heybeli'da Ruhban Okulları vardır. Bu ajan yuvaları ve misyoner teşkilatları dururken milletin göz bebeği İmam-Hatip Okullarını kapatmak en azından ihanettir.

Bütün millet evlatlarına, milletin imanına bağlı bütün teşkilatlara, Öğrencilerimize, işçilerimize, köylülerimize, subaylarımıza ve din adamlarımıza; milletin yeni bir komplot ile karşı karşıya olduğunu açıklıyoruz. Bu komplotlar karşısında şerefli milletimizi uyanık olmaya davet eder, millet düşmanlarının telkin ve vadelerine kanılmamasını hatırlatırız.

Millete bağlı teşkilatlar olarak şunu bütün dünyaya haykırıyoruz ki; İman yuvaları sönmeyecek, millî uyanış hiç bir şekilde durdurulamayacak, bütün komplotlar geri tepecek ve millet düşmanları iğrenç tuzakları ile birlikte yok olacaktır.

Zafer Hakkın ve Hakka inananlarıdır.

Adana Millî Cephe Öğretmenler Birliği

İmam - Hatip Okulu ve Öğrencilerini Koruma Derneği
Türkiye Komünizmle Mücadele Derneği Adana Şubesi
Din Göraevilleri Cemiyeti Yardımlaşma Derneği

Milletin iman, ahlâk, kültür,
tarih ve menfaatine bağlı
haftalık siyasî
MİLLÎ DÂVÂ MECMUASI

Yıl: 1 — Sayı: 33

SAHİBİ

Ömer Ziya Belviranlı

MESUL MÜDÜR

A. Selim Arkoç

Devamlı Yazı Kadromuz
AYKUT EDİBÂLİ
YILMAZ KARAOĞLU
NECMEDDİN TURINAY
SABAHADDİN ERİŞ

IDARE YERİ

Babıâli Cad. No: 50/4
Cağaloğlu — İstanbul
Telefon: 27 73 10

DİZGİ

Şen-Al Matbaası

BASKI

Güneş Matbaacılık T.A.Ş.
Cağaloğlu — İst.

ABONE ŞARTLARI

Bir Senelik: 70 Lira
Altı Aylık : 35 Lira
Üç Aylık : 18 Lira

FIATİ: 150 KURUŞ

BAŞYAZI

Millî Mücadele Kat'î Bir Zarurettir

Beynelmîl yahudiliğin bütün dünya milletleri üzerindeki diktası, insanlığı büyük buhranlara sürüklüyor. Kanlı harpler hazırlanıyor, büyük sefalet dalgaları kabarıyor ve milletler maddi ve manevî harabiyete itiliyorlar. Medeniyet seviyeleri ve politik durumları birbirinden çok farklı milletler, buhranlar içinde kıvrılıyorlar. Amerika, Avrupa ve komünist memleketlerde buhran saklanamaz hale gelmiştir. Teknik seviyesi itibarıyla yükselmiş Amerika gibi milletlerde alkol, fuhuş ve gayri insanî ve gayri ahlâkî alışkanlıklar insanı robotlaştırmaya yöneliyor. İnsanı yalnızlaştırıyor. Sermayenin ve iğrenç yahu di politikasının, avı haline getiriyor.

İnsanlığın çağımızdaki gizli efendisi, beynelmîl mallı ve politik güçleri istismar etmekle meşgul. Amerika ve Avrupa gibi ülkelerde milletleri endişelendiren bu sinsi ve kanlı despotluk, kendini en açık şekliyle geri bırakılmış ülkelerde ve özellikle İslâm ülkelerinde bütün vahşeti ile ortaya koyuyor

Osmanlı imparatorluğunun, yahudi politikasının hizmetindeki güçler tarafından korkunç bir yıkılışa tarihe gömülmesinden sonra, emperyalistler İslâm ülkelerini rahatlıkla paylaştılar. Fatsan, Ortadoğuya kadar İslâm ülkeleri İngiliz, Fransız ve İtalyan emperyalizmi tarafından sömürgeleştirildi. Bu arada Rusya'nın payına düşen Türkistan, Rus ve Çin müstevlileri tarafından hunharca sömürüldü. Böylece 18. asır İslâm âleminin emperyalist Avrupa tarafından yutulmasının katilettiği asır oluyordu. Endüstrileşen Avrupa için muazzam ham madde deposu ve pazar yeri olmanın yanında, en kanlı Jenosit hareketleri sürüp gitti.

Ancak bu istilâ, millî mukavemetlerle karşılaştı. İngiliz, Fransız, İtalyan, Alman ve Amerikan emperyalizminin paylaştığı ülkeler I. ve II. Cihan Harbini takiben görünüşte siyasî istiklallerini kazandılar. Osmanlı imparatorluğunun bün yesine dahil İslâm ülkeleri, yeni efendilere teslim edildiler. Bu efendiler beynelmîl yahudiliğin gizli ve açık desteğine sahip olarak, sahte bir istiklâl ve hürriyet maskesi altında, beynelmîl yahudiliğin ortaklığını yaptılar. Meselâ Nasır, sözde antisyonizm sloganlarının şampiyonluğunu yapmasına rağmen, daima hakikî bir milliyetçiye tercih edilecektir

Rusya'nın hakimiyeti altında bulunan müslüman ülkeler ise hiç bir saklama endişesine sâpılmaksızın, sömürgeleştirilmiş bulunuyor. Çin müstevlilerinin kanlı vahşetinin devam ettiği doğu Türkistan ise, tarihin en iğrenç kitle cinayetlerinin cereyan ettiği bahtsız ülkedir!

Ayrıca Osmanlı imparatorluğunun geniş topraklarına yayılmış Türk milletinin bakiyeleri de, insanca yaşama haklarından mahrum bulunuyor. Afganistan, İran, Irak, Suriye, Yunanistan, Bulgaristan, Yugoslavya, Romanya, Kıbrıs, Rodos v.s. Türkler hiç bir himayeye mazhar olamamıştır.

İşte Türkiye'miz kan, din ve coğrafyanın ayrılmaz bir birlik olmaya zorladığı İslâm âleminin ve Türk dünyasının en kıymetli parçasıdır. Bu vücudu teşkil eden organlardan birinin yaranması, nasıl bütün vücudu tesir altına alırsa, İslâm âleminin ve Türk dünyasının içinde

bulunduğu buhran da Türkiye'nin ızdıraplarını derinleştirmektedir.

Türkiyemizi yok oluşa götüren buhranımızın kaynakları hakkında yapılacak ilmi bir inceleme daima aynı neticeyi ortaya koyacaktır. Türkiye'nin buhranı, milletin tarihi ile beliren iman, kültür, menfaat ve ideallerine aykırı kanaatlerin bir azınlık eliyle ve zorla tatbik edilmesinden doğmaktadır. Beynelmîl yahudiliğin desteğine kavuşmuş, kozmopolit, köksüz ve masonlaştırılmış kadrolar hile ve şiddet yoluyla, millete şekil vermeye çalışıyorlar. Ekonomik, sosyal sıkıntıların kesafeti gittikçe artıyor. Türk milletinin asırlarca kanını akıtarak koruduğu İslâm, Avrupalı istilacının Afrika'nın en iptidai dinî inancına bakışı gibi, tahkir mevzuudur. Görünüşte İslâm aleyhinde bir tatbikat yok gibidir. Ancak milletin büyük çoğunluğunu dininden ve ideallerinden uzaklaştırmak için ne mümkünse yapılıyor. Zira düşmanlar biliyorlar ki, madden ve manen harab olmuş milletlerin hakkı, tarihin mezarına girmekten ibarettir. Din ancak gerçekten hür, hastaliksız topluluklarda mesut neticelerini doğurabilir. Din mezar sakinleri ve yaşayan ölümler için değil; maddi ve manevî zindeliğini koruyan insanlar için vardır. Tarih, örf, adet, millî mefahir, millî ve dinî ideal adına ne varsa, herşeyin çamura bulanma hürriyetinin mevcut olduğu bir toplumda temel problemi, millî ve dinî ideallerin ölüm çukurunu kazan bataklıkların kurutulmasından ibarettir. Ve bundan başka bir şey olamaz. Kültür vasıtalarının, propaganda imkânlarının, malî ve politik kuvvetlerin Türkiye'deki gizli efendisi, yahudiliğin bu iğrenç baskısını ortadan kaldırmadan müsbet ve gerçek manasiyle ne milletin hayatını korumayı ummak ve ne de parlak bir dinî uyanış beklemek hayaldir.

Bugün Türkiye'nin şartları, milletin var olup olmayacağı meselesini çözülecek baş mesele halinde ortaya koymaktadır. Kısaca milletimiz için bir hayat memet meselesi vardır. Bu mesele ise ancak, millî mücadele dediğimiz, milletin tümünün millî ideallerin korunması ülküsü etrafında toplanması ve millet düşmanlarının açık ve gizli hakimiyetine son vermesi ile mümkündür. Bu, millî mücadeledir. Ve millî mücadele bir mütefekkirin hülyası değil, tarihin, dünya muvazenesinin gizli veya açık bir istilâ altında bulunduğu bütün milletlere empoze ettiği mücadele metodudur

Millî ideallerin ve ahlâkın koruyucusu devletin, hür yaşamının garantisi vatanın; mukaddes dinimizin çarpan kalbi milletimizin; ölüm çukurunun kazıldığı şu günlerde millî mücadele, milletin baş silâhidir.

Gerçek mü'minler,

Şuurlu vatanseverler,

Bütün milliyetçiler,

Millî mücadeleye katılınız!

Yeniden Millî Mücadele

TEK BAYRAK ALTINA...

Yahudiler Millî Güvenliğimize İHANET EDİYOR

Geçtiğimiz haftalar içerisinde gazete-lerde bir haber çıktı; Bulgarlar hesabına çalışan bir casusun yakanladığını, bu casusun bir Yahudi tüccar olup İsrail'in hesabına da çalıştığını, 10 senedenberi bir tüccar paravanası altında Türkiye'nin bütün gizli sırlarını Bulgaristan yoluyla Rusya'ya ve İsrail'e kaçırdığını bildiriyordu.

Memleketin içinde bulunduğu siyasi ve iktisadi çıkmazlar millet hayatı ile ilgili meseleleri bile ikinci plâna atıyor. Gereken şekilde efkârı umumiyede mühimsenmiyor. 'İddizatında basit birhadise gibi görülen, mühimsenmiyen bu casusluk faaliyetinin güdücüleri millet olarak içinde bulunduğu muz bhranın baş mes'ulleridir.

Bir milletin hayatı ile yakından ilgili olan bu faaliyet acaba basit bir zabıta vakası olarak geçiştirilebilir mi? Hadiseyi hatırlayalım: Memleketimizdeki yahudi azınlıklarından İbrahim Garibler isimli bir Yahudi 25-30 yıl önce İsrail'den Diyarbakır'a oradan da İstanbul'a gelerek yerleşiyor. İstanbul'daki yahudilerle, özellikle Maver Yafe adındaki zengin bir yahudi ile işbirliği yapar. Beş kurusuz denecek bir çıplaklıkla Türkiye'ye gelen yahudi İbrahim Garibler kısa zamanda büyük sermaye elde ederek İstanbul'un bir numaralı ithalat ve ihracat tüccarı haline gelir. «Takas» usulü ile yabancı devletlerle ithalata başlayan yahudi casusu, bir çok kaçakçılık olayına isminin karıştığı ve İsrail'e milyonlar kaçırdığı, Türkiye'ye sokulması yasaklanan malları soktuğu da bu arada ilgililerce tesbit edilmiştir. Ne var ki yahudi casusu her defasında çeşitli numaralarla kendisini gizlemesini bilmiş ve izini kaybettirmiştir.

İlgililerin belirttiğine göre yine bir kaçakçılık olayı yahudi casusunun Bulgarlarla temasına sebep oluyor.

Lübnan yahudilerinden Jak S. Bekher ile işbirliği halinde çalışan yahudi casusu İbrahim Garibler, ondan 1 milyon liralık hırdavat malzemesini transit olarak İstanbul'a geçirir. Fakat bu sefer takas pernesi olmadığı için mallarını gümrükten geçiremeyeceğini anlayınca yakayı ele verme

korkusuyla mallarını Bulgaristan'a gönderir. Daha sonra malların Lübnan'daki yahudiye teslimi için Bulgar ticaret ateşesiyle temasa geçer. Bunun karşılığında kendilerine istediği her şeyi yapacağına dair söz verir. Bu fırsatı kaçırmayan Bulgar ticaret ateşesi Vasil Steyenov Bulgarlar adına casusluk yapmasını teklif eder; ve bu teklif memnuniyetle kabul edilir.

«Onlar (Yahudiler) daima fesada yönelirler.» Ayet.

Memleketi soydukları ve zenginliğini İsrail'e kaçırdıkları yetmiyormuş gibi şimdi de gizli sırlarını komünistlere satarak tarihi ihanetlerine bir yenisini daha ekleyen yahudiliğin içimizdeki ajanlarından dönme İbrahim Garibler.

Artık yahudi casusu, Bulgar Ticaret Ateşesi yahudi Vasil Steyenov'a verdiği söz üzerine hem İsrail'e hem de Bulgarlar he-

sabına casusluk yapmaya başlar.

Yahudi casusu İbrahim Garibler ilk iş olarak Trakya ve Karadeniz sahillerindeki füze üslerini tesbit etmeye çalışarak askeriye aid topladıkları bilgileri Bulgaristan'a gönderir. Bir müddet sonra da bizzat Bulgarlar vasıtasıyla sahte bir pasaport sağlayarak yurd dışına çıkma imkânını sağlar. Şüphe celbetmemek için önce Lübnan'a oradan Almanya'ya ve oradan da Bulgaristan'a gelir. Burada Bulgarlar yahudi casusunu özel bir eğitime tabi tutar. Burada Türkiye'nin bütün askeri ve stratejik sırlarını öğrenmesini, bu haberlerin naklini, Bulgarların Türkiye'deki diğer casuslarının durumlarını onlarla nasıl münasebette bulunacaklarını bütün ayrıntılarıyla öğrenir. Ve tekrar Türkiye'ye döner.

Türkiye'ye döndükten sonra 8-10 sene devamlı olarak askeri sırları Bulgaristan'a nakleder. Ve bu arada İsrail'le de ilişkilerini devam ettirir. Nihayet aradan uzun bir zaman geçmesine rağmen Milli İstihbarat Teşkilâtı, yahudi casusun bütün ihanetini tesbit ederek yakalar ve adalete teslim eder. Yahudi casusu 1. Ordu Askeri Mahkemesince yargılanacaktır. Biz, bu millet düşmanına gereken cezanın mahkemece verileceğini umuyoruz. Hadisenin bilinen yönü budur. Bu hadise bütün milletlerin düşmanı Beynelmilel Yahudiliğin değişme karakterini ortaya koymaktadır. Biz hadiseyi sırf görünüşüyle değil, aynı zamanda bütün beşeri hadiseleri izah eden temel kanunla inceleyeceğiz.

İlmî Sağ bize göstermiştir ki, bütün beşeri hadiselerin temelini ideolojilerin kavgası teşkil eder. Bu bütün dünya hadiselerini açıklayan temel kanundur. Milletler kendi hayat idealleri için ve onlara sahip olmak emelindedirler. Bu ideal için mücadele ederler. Ve bu mücadele, bugün milletler arasında devam etmektedir.

Milletler arasındaki bu harp, bilhassa bugün topyekûn bir mahiyet almıştır. Topyekûn harp milletlerin silahlı kuvvetleri yanında bütün maddi ve manevî güçlerini seferber etmesi demektir.

Bir savaşın kazanılmasında, topyekûn harp içinde girişilen en önemli faaliyetlerden biri de casusluktur. Eskiden yalnız askeri otoriteler tarafından yürütülen bu hizmet, bugün topyekûn bir karakter arz etmektedir. Yani milletlerin hem askeri hem de sivil bütün imkânlarının seferber edilmesi.

(Devamı Sayfa 14 de)

GİZLİ DİPLOMASİ YENİ BİR YALTA HAZIRLIYOR

ABD. VE SOVYET RUSYA İLİŞKİLERİ

Son yılların insanı en çok alâkadar eden konularından biri, belki de başta geleni A.B.D. ile Komünist Rusya ilişkileri olmuştur. Birçok toplantılarda bu mevzu işlenmiştir. Gazete köşelerinde, sık sık bir zirve toplantısının, veya bir ikili görüşmenin ya da bir konferansın haberini görmekteyiz. Bunların ise birleştikleri nokta yukarıdaki husus, yani A.B.D. - Rusya ortak ilişkileri meselesidir. Bugünlerde zihinleri yine A.B.D. - Sovyet Rusya ortak barış gücü fikri meşgul etmektedir. Bu konudaki üşünceler çeşitli çevrelerde büyük tepkiler meydana getirmiştir. Amerikan Başkanı Nikson'ın en yakın iki çalışma arkadaşı bu fikri gerçekleştirmekle meşguldürler. Onlara göre: Ortadoğuda barışı korumak amacıyla barış gücü çerçevesinde özel bir A.B.D. - Sovyet Rusya Gözlemciler Birliğinin Ortadoğuya gönderilmesi gerekmektedir.

DÜNYA BARIŞI MASKESİYLE YAPILAN ANTLAŞMALAR..

Bilindiği gibi, bugün dünyaya hükmetmek isteyen güçler kendilerine buldukları bir maske slogan vardır: Dünya Barışı.. Bu dünya barışını gerçekleştirmek için toplantılar tertip edilir ve kararlar alınır. 1967 - 1968 yıllarında yapılan ve hâiz süregiden antlaşmalardan biri silâhsızlanma toplantıları olmuştur. Bu mesele hem Amerika, hem Rusya tarafından Cenevre silâhsızlanma konferansına kadar getirilmiştir. Bu toplantılarda üzerinde durulan nokta, dünyada hızla gelişmekte olan ve barışı tehdit eden silâhlanmaya mani olmaktır. Ancak dünya milletlerinin silâhlanmasına mani olan bu iki devlet, kendilerini bu kayıttan âzade sayıyorlardı.

Yine 1963 yılında Moskova'da A.B.D., Rusya ve İngiltere arasında bir mukavele imzalanmıştı. Buna göre havada atom denemeleri yasaklanıyor, ancak yeraltı atom denemelerine müsaade ediliyordu. Nükleer silâhlara mani olunuyordu. Bu mukavelelerin getirdiği tek şey, Rusya'nın ve Çin'in gözden uzak ve demirden bir çember içine sıkıştırılan Türkistan topraklarında yaptıkları atom denemelerinde binlerce Türkistan'lın hayatlarını kaybetmesi olmuştur. Aslında, 1963 Moskova antlaşmasının getirdiği özellik şu idi: Nükleer si-

lâhlar tekeline A.B.D.'ne ve Sovyetlere vermek.

Bu devrede sessizce, gözlerden uzak bir antlaşma daha yapıldı. 1966 yılında yapılan bu antlaşmaya göre A.B.D. ve Rusya, uzayı bir taarruz için kullanmayacaklardı. Yani, aya veya herhangi bir gezegene çıkan bir devlet oradan dünyayı tehdit edemeyecekti. Bu gezegenlerden sadece insanlığın hayrına faydalanılacaktı. Her iki taraf bütün dünya milletlerini bu antlaşmaya uymaya çağırdı. Böylece, atom ve nükleer silâhta olduğu gibi, uzay meselesini de iki emperyalist devlet tekeline almış bulunuyordu. Aslında bu formaliteler için görünen tarafıydı. Madalyonun ters yüzüne ise dünya yahudiliğinin iğrenç niyetli kazınıcı Bunu hemen görmek mümkündür. Sovyet komünizmi üzerinde bir numaralı Amerikalı otorite olarak kabul edilen George Kennan 1967'de yani ABD ve Komünist Rusya ilişkilerinin ateşli olduğu devrelerde şöyle konuşuyordu. «Rusya birçok bakımlardan bizden farklı büyük bir kuvvet olmakla beraber, temel sorunlarda son zamanlarda iki ülke arasında bir yakınlaşma başlamıştır.»

ORTADOĞU ÜZERİNE PAZARLIKLAR

Hafızamızı yoklayacak olursak, Vietnam meselesinde bazı gerçekleri görmek durumunda olacağız. O da şudur: Sovyet Rusya, Amerika'nın komünist Vietnam'a yaptığı saldırılara Çin kadar seri cevap vermemektedir. Hatta Çin yetkilileri tarafından Sovyet Rusya, Amerikan emperyalistleriyle işbirliği yaptığı için sert bir dille tenkit edilmektedir. Bunun altında yatan gerçekleri görmek mecburiyetindeyiz. Öteden beri Rusya, sıcak denizlere inmek politikasını gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bunun için Akdenizi bir üs olarak kullanan Amerika'nın müsaade etmesi gerekir. Oysa Amerika, Vietnamda harb halindedir. Öyleyse Vietnam meselesinde Rusya biraz yumuşama gösterirse, Amerika'da Rusya'nın Akdeniz'de üslenmesine göz yumabilir. İşte bu oldu. Ortadoğu ve Uzakdoğu üzerinde yapılan pazarlıklar, dünya barışının tehdit edilmesine rağmen bu iki devlet birbirinin yolsuzluklarına göz yumdular. Beyrut'a Amerikan bahriyellileri çıktığı vakit Moskova görmezlikten geldi. Amerika'nın İsrail'e devamlı cepnane yardımıyla bulunması yine Rusya tarafından çözüm ona farkedilmedi. Bunun aksi de oluyordu. Rusya, Suriye'ye silâh verirken ve komünist filolar Akdeniz'de tur atarken A.B.D. bunlara göz kırpmıyordu. Bütün bunlar, bize A.B.D. Rusya'nın

Sionizmin iğrenç gayesi uğruna en adi pazarlıklara girişmekten kaçınmayan Nikson, Amerikan halkının itibarını yahudiliğe peşkeş çekmekten başka bir şey yapmıyor.

Ortadoğu ile Uzakdoğu üzerindeki pazarlıklarını ifşa etmektedir. Bugün İsrail ile Araplar arasında yapılmak istenen ikili antlaşmalar bundan senelerce evvel A.B.D. ile Rusya arasında kararlaştırılmıştı. Yalnız Araplar'ın bu antlaşmaya yanaşmamalarından korkuluyordu. Onun için Araplar'a bunu mutlaka kabul ettirecek bir adam arandı. Bu Nasır'dı. Nasır'ın harb sonrası istifası bu iki devlet tarafından uygun görülmedi. Bundan sonra Nasır her iki tarafın ileri gelenleriyle görüşmeler yaptı. Bir Moskova seyahatinde kendisinin İsrail ile beraber bir ortak masaya oturabileceğini söyledi. Bu istek ise hem İsrail'in, hem de Amerika'nın öteden beri bekledikleri şeydi. Amerika ise harbin akabinde hemen Rusya ile bu planı çizmişti.

«Fransa'da neşredilen Le Nouvel Observateur dergisi 1967 yılında Arap - İsrail meselesinde A. B.D. ile Rusya'nın antlaşmaya vardıklarını yazmıştı. Yalnız zor olan bu antlaşmaya arapları ikna etmekte. Buna yollar aradılar. İlk planda Araplar ile İsrail arasında ticari münasebetleri geliştirmek gerekirdi. Bu işi yapabilecek yani her iki tarafı ortak müzakere ve antlaşmalara ikna edebilecek insan acaba kim olabilirdi? Yukarıdaki derginin yazısına göre A.B.D. ile Rusya bu hususta en muhtemel ajan olarak Nasır'ı görüyorlardı.» (21.8.1967 Yeni Gazete).

Yukarıdaki ifadeler Nasır'ın bir ajan olması hususundaki kimliği belgelerken iki süper devletin de Orta-Doğu üzerindeki pazarlıklarına işaret etmektedir.

Dünyanın iki devlet arasında paylaşılmasının planlarının yapıldığına bir misal daha verdikten sonra, mevzuumuzu tarihi bir olay ile bağlayacağız. Misalimiz şudur: 1966 yılında bir toplantı yapılması düşünülüyor. Mevzu Almanya'nın bölünmesi ve Nato ile Varşova paktı arasında uzlaşma yollarının aranması. O günlerde Daily Telegraph'da bir haber çıktı. Buna göre, İngiltere Amerika'yı dışında bırakacak her türlü konferansa karşı koyacaktı. Ancak Nato ve Varşova paktı ülkeleri bir araya getirecek bir konferans olumlu karşılayacaktı. Yalnız bu konferans ciddi olmalıdır. Yani gerçekten dünyayı beynefemlel Sionizme parsellemek hususunda beraberce antlaşmaya varmadan çekinmemelidir. (28.5.1966: Yeni Gazete)

İşte bu fikir, A.B.D. ve Sovyet Rusya tarafından hazırlanan Arap - İsrail harbinden sonra gerçekleştirilmek için hızlandırıldı. Bu günlerde de bunun son safhaları görüşülmek isteniyor.

DÜNYAYI PARSELLEYEN YALTA ANTLAŞMASI

Şimdi biraz evvel söylediğimiz tarihi olaya (Devamı Sayfa 14 de)

Kosigın ve zulüm ortakları: Çeşitli ülkelerdeki Amerikan aleyhtarları gösterilere rağmen, yapılan gizli pazarlıkların iğrençliği komünist geğlerin suratından okunmaktadır.

KOMÜNİZM HİMAYECİLERİNE ORDUNUN CEVABI

Türkiyedeki komünist hareketlerin birkaç yıl önceki tarihi göz önüne getirilecek olursa, komünistlerin malûm «ordu düşmanlıklarını» uzun yıllar kamufle etmek istedikleri görülür. Son yıllarda ise bilhassa sıkı yönetimin ilânından sonra - bu kamuflej perdesini yırtarak, azamî düşmanlığı göstermişlerdir.

«Ordu düşmanlığı» komünist stratejinin tabii bir safhasıdır. Bu bakımdan garipsenmemelidir. 1917 Bolşevik ihtilâli, Çin ve Küba'nın komünistleşmesinde ilk merhale, meşru polis ve ordu kuvvetlerinin türlü saldırılar altında bunaltılması ve imha edilmesi olmuştur. Sonrası malûm... Tasfiye edilen meşru ordunun yerine «halk ordusu» ikame edilmiştir. Türkiyede de aynı oyun çalınır. Önceleri polise yöneltilen saldırılar, şimdi yerini orduya bırakmıştır. Vesikalarıyla okuyalım.

Proleter Devrimci Aydınlık'ın Ağustos 1970 tarihli kapağında ve **İşçi - Köylü Gazetesinde** :

**Çizmeli kamçı beyler
Çarkınızı kıracağız
Güvendiğiniz iktidarı
Bir gün mutlaka yıkacağız.**

tarzındaki dörtlük, çirkin emelleri sarahatle ortaya koymaktadır. Dikkat edilirse dörtlükteki «çizme» tabiri ordu için, «kamçı» sözü ise polisi kast ederek kullanılmıştır.

Ant'ın 5 Eylül 1970 tarihli sayısının 25. sahifesinde şunlar var:

«Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde bütün subaylar, 3 Ocak 1961 tarihinde 205 sayılı kanunla kurulan Ordu Yardımlaşma Kurumu'nun ortağıdır... bu yıldan itibaren Ordu Yardımlaşma Kurumu'nun işçi sırtından kazandığı kârlar, hâkim subaylar da dahil bütün subaylara iştirakleri oranında dağıtılacaktır.»

Ant'ın taarruzları da aynı cephe ve fikre inhisar etmektedir. Ve sadece Sıkı yönetim hâkim ve savcılar değil, bütün subaylar kapitalist olarak itham edilmekte ve işçiyi sömürdüğü iddia edilmektedir.

Sol basının bu şamatalarına, fırsat düşkünlü bazı şahıslarda katılmaktadırlar. Bu cümleden olarak, son günlerde basında geniş akisler uyandıran Sıkı yönetim ve I. Ordu Komutanı Org. Faik Türün ile Hukuk Fakültesi Dekan vekili Prof. Nevzat Güreli arasındaki mektuplaşmadan bahsedelim.

1 Eylül 1970 günü Sıkı yönetim altındaki İstanbul Üniversitesi binasında, komünistler tarafından «Sıkı yönetim ve ordu düşmanlığı» esasına matuf afişler yapıştırılmıştır. Ancak mezkûr afişler, vazifeli subay ve polisler tarafından indirilmiştir.

Ordu'nun tabii müdahalesi, afişçilerin himayecisi durumundaki Dekan Vekili'ni pek kızdırmıştır. Güreli, şaşkınlığın da verdiği tehevvürle, Org. F. Türün'e bir mektup göndermiştir. Gizli olması gereken mektuplaşmayı basına da intikal ettirmek suretiyle, aklınca orduya vazifesini hatırlatmak istemiştir. Ancak Güreli'nin bu teşebbüsü, Sıkı yönetim komutanı tarafından çok sert cevaplandırılmıştır.

Güreli basına da açıklanan mektubunda ez-cümle şunları yazmaktadır:

«Örfî İdare Kanunu afiş asmayı yasaklamak yetkisini vermediği için böyle bir yasağın yerine getirilmesi söz konusu olamaz. Kaldı ki, Sıkı yönetim aleyhinde sözleri ihtiva eden afişler saat 9 da tarafımdan indirilmiştir.»

Sıkı yönetim ve I. Ordu komutanı Org. Faik Türün ise, Güreli'nin düştüğü tenakuza temas ederek:

«İlgili yazınızın 1. Maddesinde konu edilen Sıkı yönetim aleyhine yazılan afişlerin saat 9 da tarafınızdan indirildiği belirtilmektedir. Şu hale göre bir manga asker ile polislerin saat 12 de de indirdikleri muhteva ve mahiyetleri ekli listede görülebilmektedir afişlerin diğerleriyle beraber ne-

den kaldırılmadığı anlaşılamamıştır» demiştir.

Öyle ya... Madem sayın Güreli afişlerin kendisi tarafından indirildiğini iddia ediyor, şu halde subayların kaldırdığı afişler ne demek oluyor? İki şık var. Ya Güreli afişleri indirmedeği halde, indirildiğini iddia etmiştir. Veya mezkûr afişleri, vazifeli olduğu binada görememiştir. Bu ikinci ihtimal zayıftır Birinci şıkkın ise kelime ile tabirini okuyucularımıza bırakıyoruz.

Nitekim Sıkı yönetim komutanı da ilk şıkkı kastederek, şöyle demektedir:

«Fakülterizde afişler asılmak suretiyle suç işlendiğine vakıf olduğunuz halde, bunu yetkili makamlara resmen bildirmemiş olmanız da calibi dikkattir.»

Güreli'nin «afiş indirmek yetkisi Sıkı yönetime ait değildir» tarzındaki beyanı, Türün tarafından kanun maddesi gösterilerek yalanlanmıştır.

«Sıkı yönetim komutanlığınca lüzum görülen her yerde yapılacak aramaların ve şumulu 3832 sayılı Sıkı Yönetim Kanununun 3/1 ve 353 sayılı Asheri Yargılama Usulü Kanununun 66'ncı maddesinde gösterilmiştir. Bu kanunlarımız da mer'î mevzuatımıza dahildir.»

Vazifeli bulunduğu binada komünistlerin afiş asmasına müsaade eden, afişlerin Sıkı Yönetim tarafından indirilmesi üzerine yaygarayı basan Dekan Vekili Nevzat Güreli'yi sert bir şekilde ikaz eden Sıkı Yönetim ve I. Ordu Komutanı Org. Faik Türün görülüyor.

Üniversitelerdeki çapulculuk hareketlerinin bir grup midesi ve kafası Moskova ile Pekin'e satılık veledle tarafından yapıldığını beyan eden Türün'ün mektubu şöyle devam etmektedir:

«Üniversitemizin fonksiyonunu hiç bir vehile ilzam etmediği ve bütün öğrencilerini şumulu içine almadığı aşikâr olan bu afişler Sıkı Yönetim Komutanlığının 8 no.lu tebliği ile yasaklanan bir eylemdir.

Bu eylem Üniversitelerimizde barınma yeri bulmuş bazı öğrenci dernek ve birliklerine izafe edilebilir. Hukuk Fakültesi Dekan Vekilinin bu çeşit faaliyetleri benimsemesinin nedeni öğrenilememiştir.»

Güreli'nin afiş asma - indirme esnasındaki tutumuyla komünistleri himaye ve suçluları tes-

vik etmiş bulunduğuna dikkatleri çeken komutan, mektubunu şöyle bitirmektedir:

«Kanun hakimiyetinin carî olduğu bir memlekette suç teşkil eden bir fiilin sanıkları yanında kışkırtıcı ve azmettirici davranışların cezai müeyyidelerle bağlanmış olduğu unutulmamalıdır.

İlişikteki yazınızın aynı zamanda basına intikal ettirilmesi sebebi de üzerinde düşünülmeye değer bir husustur.»

Millî ordumuzdan komünistlerin müteaddid kerreler yediği şamarlara bir yenisi daha eklenmiş bulunuyor Her nasılsa tedarik edilebilmiş bir akademik kariyerle, Türkiyedeki komünistlerin akıl hocasını yapan «ilim adamı» taslakları da şamarlardan nasiplerini almış bulunuyorlar Ancak bütün bunlara rağmen komünistlerin uslanmayacağı aşikârdır.

Birkaç yıl önce anti-Amerikanizm maskesi altında başlatılan hareketler, bugün devletin temelini tehdit eder olmuştur. Zamanında kâh politik mülahazalar sebebiyle ünlü siyasilere kışkırttığı, kâh mason profesörlerin göz yumduğu komünist militanlar, artık ne bir zamanların şefini, ne de hükümet yetkililerini dinliyorlar. Şimdi onlar, 16 Haziranda provasını yaptıkları «Kızı İhtilâl»in bir an evvel gerçekleşmesi hülyasındalar.

Komünist hücrelerin faaliyetleri elbetteki biliniyor. Her aramada bulunan kilolarla barut, molotof kokteylleri, ışıklı levhalar, dürbünlü tüfekler, otomatik tabancalar müstakbel bir ihtilalin hazırlığına kâfi delillerdir. Üstelik bunlara 16 Haziranda yapılan bir «ihtilâl denemesi» de katılmıştır Fakat ne yazık ki, «kızıl deneme»yi idare edenler, hâlâ «Gösteri yürüyüşleri kanununa muhalefet»ten yargılanmaktadırlar. Bu ne acı bir hakikattir. İmre Nagy'in düştüğü hatanın, Türkiyemizde tatbikat sahası bulmaması en büyük temennimizdir. Gerek jeopolitiği ve gerekse inançları yüzünden beynelmîl Yahudiliğin ve müttefikleri hristiyanlığın menfaatlerine ters düşen ülkemiz, çok zulüm görmüştür. Çok darbe yemiştir. Ancak şerefli bir ecdadın yüzü suyu hürmetine, Allahın bir lütfu olarak ayakta bulunuyoruz. Çin'de ve yakın zamanlarda aynı bataklıkta boğulan Suriye'de komünizm, hiç beklenilmiyen tarz ve zamanda gerçekleşti. Bu unutulmamalıdır.

Şimdi Türkiye'de Sol, bütün hazırlıklarını, mutlak başarıyla neticelenecek bir «kızıl ihtilâl»e yöneltmiş bulunuyor. İtalya'da subay apoletlerini söken ve subay öldüren «kızıl birlikler», Çin ve Küba'da polis öldüren «Kızıl Çeteler»in tipik benzeri olarak, ülkemizde de teşkilatlanmalar olmuştur. 16 Haziran'a kadar Üniversite koridorlarında oynanan gerilla acılık oyunları, artık üniversite dışına taşmıştır ve taşacaktır. Ama yetkililer olayları yine sathî olarak mütalaa eder, «ihtilâl denemelerini» gösteri yürüyüşü kalıbına dökürlerse, bütün taarruzları millet göğüsliyecek demektir.

Anadolu'da küçük infillâkler halinde temayüz eden «komünizm aleyhtarlığı» tahmin edilenden daha kısa anda kanallize edilecektir. Sol'un en büyük korkusu da buradadır. Nitekim Nadr Nadi'nin geçen haftalardaki «Sese Kulak Veriniz» isimli makalesine bir göz atımlar, bu hususu rahatlıkla tesbit edeceklerdir. Nadi, bütün Sol'u asgarî müştereklerde anlaşmaya ve teşkilatlanmaya Sağ karşısında, birleşik bir cephe kurmaya davet ediyor. Görülüyor ki, rotatifi nereden tedarik edildiği belli yüksek tirajlı gayr-ı millî basın, beynelmîl Yahudiliğin maske teşkilâtı komünizm, masonluk müttefikleri hristiyanlık ve Ermenilik silâhlarını hep millete çevirmişlerdir. Buna kozmopolit çevrelerde katılmaktadır. Şu halde Mücadele bunlara karşı verilecek demektir. Bu gayr-ı millî unsurların taarruzları ve mason kozmopolitizmine karşı, Ordu'nun milletinin yanında yer alması sevindirici olmaktadır. Yetkililer yalnız bıraksa da mille, bu birleşik hakimiyete son vermek kararındadır.

Daha dün «Anayasa» sözcüğünü ağızlarında geveleyen «ilim adamı» silüetleri, bugün Anayasanın bendini çoktan çiğnemiş Sol'un müdafii durumundadırlar. 1960 Anayasası Türkiyedeki komünizan faaliyetlerin daha serbestçe yürütülmesine önayak olmuştur. Sol'un 10 yıllık devrede bu tür kanun boşluklarından istifade ile katettiği mesafe büyüktür. Ancak komünist hareket, verilen

(Devamı Sayfa 14 de)

Geçtiğimiz ay Tevfik Fikret'in elli beşinci ölüm yıldönümüydü (19 Ağustos 1915) Fikret son asır edebiyat tarihimizin en renkli simalarından birisidir. Elli iki yıllık ömrü (1867 - 1915) kararsızlık, pişmanlık, kendini kaybeder derecede büyük sevinç ve ızdıraplar içinde geçmiştir. Siyasal tarihimizdeki zikzaklar onun da istikâmetini şaşırtmıştır.

Abdülhamid'in son yıllarına doğru kurulan İttihat Terakki ve onların batı hayranlığına dayanan fikirleri aynen bugün olduğu gibi genç nesilleri sarmış bulunuyordu. Milli değerlerimiz, dinimiz, sanat eserlerimiz hepsi onlara göre geri bir düşüncenin eseri idi. O devirde şarka ve bize ait olan herşey hafife alınıyor, batıya ait ne varsa imrenilerek seyretiliyordu. Tevfik Fikret böyle bir hava içerisinde yetişti. Hele onun yetiştiği okul milli değerlerimizin tahkir edildiği, Fransız kültürünün göklere çıkarıldığı bir okuldu. Burada hristiyan misyonerler ders verir ve yerli hocalarımızdan bir çoğu da onlara yaranma duygusuyla ne yapacaklarını bilmez bir hale düşerdi. Fikret Galatasaray Lisesinde iken edebiyat hocahğını modernist şairlerden Re caizade Mahmut Ekrem bey yapmıştı. Galatasaray Lisesini iyi bir derece ile bitiren Fikret aynı zamanda Fransızca'yı da fevkalâde öğrenmişti. Bunlardan daha önemlisi bu okulun Fikret'e aşıladığı hristiyan batı kültürü idi.

Tevfik Fikret ailesinden zaten sağlam ve büyük idealler almış değildi. Ama gene de onda islâma saygı vardı. Abdülhamid zamanında, son yıllara kadar jön Türklerle de pek teması olmamıştı. Hatta bu yıllarında Abdülhamit hakkında Mirsad Gazetesi'nin açmış olduğu şiir yarışmasında birinci gelmişti. «Sultan Abdülhamid'e Methiye» başlığıyla bu şiir Mirsad'ın 19 Ağustos 1307 tarihli nüshasında neşredildi. Bu şiirde Abdülhamid'e öyle övgüler vardır ki insan havsalası almaz. Daha sonraki yıllarda da Abdülhamid'e aynı ölçüde yergiler yazmış ve istibdadı (!) güya lânetlemiştir. Daha sonraki hâdiseler bunu iyice aydınlatacaktır ki, Fikreti idare eden büyük ideallerden ziyade hisler ve telkinler olmuştur. O; nefret, cezbe, kin, ihtiras ve hayallerin yani mantık ve aklın sınırı dışında kalan hislerin yedeğinde yürümüş tür.

Yedi Şubat 1896 da idaresini eline aldığı Servet-i Fünun mecmuasına yeni bir hava vermeye çalıştı. O devir masonların basın ve edebiyat sahalarını istilâya başladığı yıllardır. Servet-i Fünun'daki yazıları Fikret'in iyice değiştiğini ve derecesi yüksek masonlardan Hüseyin Cahid Yalçınların, Hüseyin Kâzımların tesir sahasına girdiğini gösterir.

Tevfik Fikret başkanlığını yaptığı mecmuadan kendi arkadaşlarıyla geçinemediğinden dolayı ayrıldı (1901). 1901 - 1908 arası onun ruhi bunalımlar, sıkıntılar; kendinden, millettinden, dininden nefret ettiği yıllardır. Bu sıralarda Aşyan'a çekilmiştir. Aşyan, İstanbul'da Rumeli Hisarının yanında olup, yüksekçe bir yerden boğazı seyreder. Aşyan, Fikret'in evinin adıdır. Bu ev öyle bir evdir ki Tevfik Fikret'in iç dünyasını olduğu gibi ortaya serer. Evin arka kısmı Robert Kolej'e açılır. Robert Kolej bilindiği gibi İstanbul'un

ve koca imparatorluğumuzun hristiyanlaştırılması için misyonerler tarafından kurulmuş bir ajan yuvasıdır. Müdürleri daima hristiyan olur. Burada okuyan yerli talebeler de hristiyanı terbiye ve materyalist kültürle yetiştirilirler. Tevfik Fikret bu sekiz yıl içinde etrafla temasını kesti. Sadece Robert Kolej'e gider gelirdi. Bu devirde Sis şiirini yazdı. Bu şiir İstanbul'a hakaretler yağdıran, insanlıktan çıkmış azgın bir canavarın ağzına ne gelirse saçmalamasıdır. Fikret'in karanlık ruhu sisli bir İstanbul sabahı iyice sıkılmış, dolmuş ve içinde taşıdığı en mahrem duyguları bir sinir anında boşaltıvermiştir. Ama ne duygular? Baştan aşağı İstanbul halkına, devlete, millete, askere lânetlerle dolu bir şiir. Ona göre «İstanbul bin kocadan arta kalan bir duldur. Dehrin en büyük kahbesidir. (aynen kendi ifadesidir.) Barındırdığı milyonların içinden parlak ve temiz alınlı hiç bir adam çıkmaz. Bu şehrin kuleleri katil, kubbeleri dilenci evidir. Minareler doğruluğun sadece ruhunu taşır. v.s.»

Ve şiir bu günkü ifadesiyle şöyle biter:

Örtün, evet, ey felâket sahnesi... Örtün artık ey şehir;
Örtün, ve sonsuz uyu, ey dünyanın koca kahbesi.

Bu ifadelerin hiç birisi normal insan ruhunun ifadesi değildir. Hepsisi birer hezeyandır. İlmimizin, medeniyetimizin ve kültürümüzün yüz akı olan eserlerimiz bu şehirde değil mi? İmparatorluğun dehaları bu şehirden çıkmadı mı? Dünyanın en güzel sanat eserleri, mimarinin en tekâmül etmiş şekli burada değil mi? En büyük düşmanlarımızın dahi ağızdan kaçırdıkları sözler, bu şehre, bu şehri millileştiren dehaya hayranlık ifadesi taşımaz mı? Ama Fikret'in bu hali neyle izah edilecektir? Fikret kendi çevresiyle, en yakın fikir arkadaşlarıyla, meslekdaşı öğretmenlerle dahi geçinememiştir. İnsanları sevmeyen onlardan kaçan bir ruh hali, onu çeşitli komplekslere itmiştir. Alınganlığı had safhaya varmış adeta huysuzlaşmıştır. Fikret bu psikolojik hastalıklarının önüne geçeceği yerde insandan, cemiyetten kaçıp inzivaya sığınmıştır. Bu inziva yeri Aşyan olmuştur. Oradan, adeta millettenden, arkadaşlarından, tarihinden intikam alırcasına hezeyanlar savurmuştur. Bu ruh hali aynen Nâzım Hikmet'te de vardır. O da ana sııyla bir takım yazar ve şairler arasın da geçen hâdiselerden dolayı, o yazar ve şairlere düşman olacağı yerde onların düşüncelerine, tarîhe, dine husumet beslemiştir. Kendini haklı gösterebilmek için de sosyalizmi benimsemiştir.

Buhranlı devre 1908 de meşrutiyetin ilânıyla bitti. Fikret çok sevin-di. Herşeyi bozan, kanlı, karanlık, müstebit padişah (!) artık yoktu. Her şey düzelecek, bütün ülkeye aydınlık, bilgi, adalet gelecekti. Karanlık perde, müstebid idare artık kalkmış milleti selâmete kavuşturacak İttihat ve Terakki işbaşına geçmişti.

ÖLÜMÜNÜN 55. YILI DOLAYISIYLA TEVFİK FİKRET

Bu devirde «Rücu» şiirini yazdı. Bu, Sis şiirinde yazdıklarını geri almaktı. Burada büyük bir pişmanlık vardır. Kustuğu lânetlerin İstanbul'a olmayıp başkalarına olduğunu söyler ve meşrutiyet sevinciyle coşar.

Tevfik Fikret'in bu sevinci bir mevsim bile sürmedi. İttihat Terakki'nin Abdülhamid'e rahmet okutturan mason idaresi her şeyi alt üst etti. Bütün imparatorlukta azınlıklar ayaklandı. Mağlubiyetler başladı. Bunca mağlubiyetlere rağmen bunların çaresi aranmadı. Fikret bu mason idaresinin doğurduğu buhranlar karşısında üzüldü perişan olur. Bunların sebebini araştırmaz. Zaten bunları araştıracak irade, bilgi ve metanet onda yoktur. O, dokunsan ağlayacak kadar bir zavallıdır. Esasen Fikret de ona benzeyen nice şair ve edebiyatçılarımızda ızdıraplarımızın kaynağına inemeyip Galatasarayların, Robert Kolejlerin verdiği yanlış telkinlerin altında gerçeği bulma imkânlarını kaybetmişlerdi.

Aşyan Fikret'in yine sığınağı oldu. Oradan İttihat ve Terakki'ye «Doksan Beşe Doğru» şiiriyle en ağır şekilde yüklendi. Bu günkü dilile bakın neler diyor:

Hâlâ taraf kayırma, yersiz itibar,
soy - sop gütmeye çabası;
Hâlâ «bu senindir, bu benim!» diye paylaşmalar;
Hâlâ hakikat ve yurt severlik öfke ile karşılanıyor..
Yalnız sayıdan saygıdan uzak bir eski türkü var ki,
Son nağmesi; «Yaşasın Sevgili Millet!» tir!..
Millet yaşamaz, hasretini çektiği hak uğruna solurken
«Sussun» diye vicdanına yumruklar inerse...

1909 yılında Galatasaray'a mü

dür olarak tâyin edildi. Devrin Maarif Nazırı... Emrullah Efendi ile geçinemedi ve 1910 da istifa etti. Artık Fikret iyice hasta oldu. Huzursuz ve nazı çekilmez bir hal aldı. «Öte yandan Tevfik Rikret, artık bu sefer kökten herşeye ve herkese küsmüş tür.

Halkından ve milletinden yeniden koparak, bir daha şehre asla inmek üzere Aşyan'a döner. Bütün çalışmalarını, hatta sempatisini Amerikan Kolej'i'ne adar. Bu arada belki samimi olmayarak, belki sırf öfkeli bir anının dargınlığı eseri, bir de pot kırar. Kültürünü, irfanını yabancılara değil, kendi milletine ve memleketine harcaması gerektiğini hatırlatan dostlarına:

— «Artık benim irfanım tebdil-i tabiiyyet etmiştir» (Artık benim irfanım başka millettendir) diye cevap verir.

1915 e kadar Aşyan'da ve Papaz okulunda kaldı. Oğlunu «ışık kuklayıp getirmek üzere» İngiltere'ye gönderdi. Sıkıntılar, ümitler, buhranlar, kinler, nefretler onu boğdu. Ve ölü döşegine yatırdı. Ölümünün da Galatasaray'dan talebesi olan Ruşen Eşref Ünaydın yanında idi. O nun ölümünü en yakından görenlerden biridir Ölüm günlerinde kendini yataktan mindere, minderden yatağa atar, çırpınır durmuş. Odadan oda ya koşar, sayıklar, helecanla çırpı nırmsa. Kendini kaybetmiş. Çırpına çırpına; başını, elini, ayağını karyola demirlerine, kapağına, duvara vura vura can vermiş. Çağırdıkları Ermeni doktoru Terziyan'ın verdiği ilaçlar hiç fayda vermemiş.

Türkiye'yi kurtarmak üzere gönderdiği oğlu Halûk hristiyan olunca ve kendisi gibi tabiiyet değiştirince ardından fatiha okuyacak bir kişi bile kalmamış.

«Servet-i Fünun inkılâbı adını verdiğimiz inkılâbın en büyük yapıcılarında biri şüphe yok ki, Tevfik Fikret'tir; ama tek yapıcı değil ve olamazdı da. Çünkü bunun için yetecek derecede edebiyatta derin bilgisi yoktu; Şark'ı pek az tanır, Garb'ı hemen hiç bilmezdi.»

Cenab Şehabeddin
«İnsanlığın Tanrılığa yaklaşmak istidadını haiz bulunduğu, hocam Tevfik Fikret'i tanıdıktan sonra inandım»

Ahmed Nihad Efendi
«San'atkar Fikret edebiyatımız tarihinde daima yaşayacak; Fakat şair Fikret belki şimdiden unutuldu.»

İsmail Habib
Teceddüd Tarihi Edebiyatı
«Rebab, sönen bir itikatla, parlamayan bir insanın muzdarip kitabıdır.»

İsmail Habib
Teceddüd Tarihi Edebiyatı
«Amerikalı müstesvik Bravon İstanbul'a geldiği zaman en evvel Tevfik Fikret ve Aşyan'ı sordu. Ve: Beni ilk önce oraya götürünüz dedi.»

İskender Fahrettin
Yeni Sabah 13/10/1939
«Fikret Allah'a ilanı harp etmiştir. Bu dalâletlerin en büyüğüdür.»

Mehmet Ali Aynî
Raybîlik, Bedbinlik, Lâilâhilik Nedir
«Tevfik Fikret'in annesinin babası da, annesi de Sak' Rumlarından olup bilâhare ihtida etmişlerdir.»

Kemaleddin Sükrü
Tevfik Fikret, hayatı ve şiirleri

Bütün Milliyetçiler Millî Cephenin

TAKDİM

**OKUYACAGINIZ BU İNCELEME, TÜRKİYEMİZİN BUH
RANDAN KURTULUŞUNDA MİLLÎ CEPHENİN ZARU-
RET VE TEMEL ŞARTLARINI GÜN IŞIĞINA ÇIKAR-
MAKTADIR**

1930 ihtilalinden bu yana milliyetçi ve vatansever aydınlar politik mücadeleyi bir zaruret olarak kabul etmeğe başladılar. İhtilalin meydana getirdiği büyük politik boşluk, millet ekseriyetinin hislerine tercüman olarak milliyetçilerin kurduğu bir parti tarafından doldurulmağa çalışılıyordu. Bu parti A.P. idi. Bir kısmı politikadan çekilmiş, bir kısmı ise hala politik mücadeleye devam etmiş olan milliyetçileri o zaman bir parti kurmaya sevk eden, fedakarlık duygusu, millete bağlılık şuuru ve milliyetçilik idealizmi idi. Ancak A.P.'nin kısa zamanda rakipsiz bir iktidar partisinin vasıflarını toplaması A.P.'nin kontrolüne göz diken Masonlugin sistemli çalışmalarını hızlandırdı. Böylece AP içinde sessiz bir milliyetçi kozmopolit mücadelesi devam etti. A.P. içindeki milliyetçiler teker teker A.P.'den uzaklaşmağa mecbur edildiler. Ne yazık ki A.P. içindeki milliyetçilerin kesin bir politikadan, zaruri bir merkezliyetten uzak varlığı masonlugin usta manevraları neticesinde yavaş yavaş eridi.

Bu milliyetçilerden bazılarının A.P. içinde mücadele imkânını kaybettiği fikrine sürükleli. Ve müstakil bir parti olarak teşkilatlanma fikri yavaş yavaş belirmeğe başladı. Bu fikir, bir grup milliyetçi tarafından yeni bir parti kurulması şeklinde hayat sahasına çıktı. Bu C.K.M.P. idi. Bilindiği gibi adını sonradan değiştirerek M.H.P. ismini taşımağa başladı.

A.P. içinde son zamanlara kadar mesuliyet yüklenenler, bu partide belli belirsiz ağırlıklarını hissettiriyorlardı. Ancak son seçimler arifesinde meydana gelen hadiseler A.P. den yeni kopmalara yol açtı. Politikaya atılışıya kadar üniversite-

de profesörlük görevi yüklenen Necmeddin Erbakan, daha çok ekonomik faaliyetler içinde bulunuyordu. Sanayi odaları başkanlığından, bir mason oyunu sonucu atılan Erbakanda, aktif ve gündelik politikaya katılıyordu. AP içinde kalma gayretleri suya düşünce müstakil bir parti olarak teşkilatlanmaya girdi. M.H.P. den sonra Milliyetçi partilere bir yenisi ilave oluyordu.

Politik gelişmeler devam ederken A.P.'de kalabilmiş milliyetçilerden bazıları da üçüncü bir parti kurmağı tasarladıklarıklarını açıkladılar. Bu partide milliyetçi bir inanç ve görüşe bağlı olacaktır. Bu da şüphesizdir.

MİLLİYETÇİ PARTİLER KARŞISINDA VAZİFEMİZ

Bir birini takiben, her biri de A.P. içindeki mücadele etmek imkânını kaybolduğunu zımnen itiraf ederek kurulmuş bulunan bu milliyetçi partilerin kuruluşunu ve varlığını, müsbet zaruretlere olarak görmeliyiz. Dayanmak istedikleri millet çoğunluğunun ideallerine bağlılığımız ken dilerine sempati beslemek için kafi sebep tir İslama saygı ve bağlılık ve millete hizmet sevgisi ile dolu olduklarını kabul hüs nüzan mecburiyeti sempati ve sevgimizi artıran bir sebeptir.

Ancak bu sempatiimizin aktif bir des tek haline gelmesi için aşağıdaki tarihi şartların tam bir ciddiyet ve samimiyetle tatbikini zaruri bulmaktayız

Türkiye büyük çoğunluğu itibarıyla müslümanların yaşadığı bir ülkedir. Millet buhrandan kurtuluş için millî bir iktidarı zaruret olarak görüyor. Fakat büyük ekseriyet hala teşkilatsızdır. İstekleri ni aktif bir suretle ortaya atamamakta-

dır. Basın ve mali vasıtaların korkunç monopolü, yahudiye tehdit eden hareketlerin başarısını azaltacak ölçüdedir. Düşman teşkilatlı, kuvvetli ve insafsızdır. Siyaset arenasındaki kuklalarına en iğrenç istismar yollarını açmıştır.

MİLLÎ CEPHE KESİN BİR İHTİYAÇTIR

Kitlelerin teşkilatsızlığına, millî cephenin parçalı vaziyeti eklenince mücadelelerin zaferle sona erdirilmesi güçleşiyor. Halkın demokratik desteği ile iktidara gelmeyi düşünen cephemiz şu kısa zamanda toparlanmağa mecburdur. Bu toparlanışı millî cephe formülü ile ifade edebiliriz.

Milliyetçi partilerimiz ve parlamenterlerimiz çok defa birlik lüzumundan bahs ediyor. Bu sevindirici bir gerçektir. Buna en azından, millî çevreler tarafından benimsenmesi, yahut Mücadele Birliği'nin neşrettiği bildirilerin çok defa tamamen veya kısmen iktibas edilmesinden memnun olduğumuz kadar memnunuz.

Ancak millî cephe, müphem formüllerle kurulamaz. Bir partinin, diğerlerinin kapısına kilit asma daveti manasına gelen, sadece kendi bünyesini güçlendirme niyetlerinin ifadesi olan davetlerde sement ve gayri ciddi bir mahiyet arz etmek tedir. Bu hususta kesinliğe ihtiyaç vardır. Ve bu kesin gerçek milliyetçi parti ve parlamenterlerin teşkilat, doktrin ve hareket bağımsızlığına zerre kadar hanel getirme yecek, bir kuvvet birliğidir. Yoksa, bir teşkilatta toplanma isteği değildir. Müsterek ve ilk hedeflerin ele geçirilmesi için, tarihin ve sosyal şartların zaruri kıldığı bir birliktir. Bu birlik müsterek bir program ve bu programın gerçekleştirilmesini temin etmek üzere, müstakil millî kuruluşların bir birleriyle olan kardeşçe münasebetlerini kesin müeyyidelere bağlayan organizasyon olmalıdır. Bu program zaruri surette, beraber hareketi icap ettirir. Ve asgari isteği de seçimlerde bölünmez bir blok teşkil etmek olmalıdır. Böylece milletin kusursuz olduğu bölünmeler kaybolup, kardeş partilerin millî cephesi kurulmuş olacaktır. Müsterek programın teklif ettiğimiz, teferruatlı açıklamasını iletiriyerek bırakarak millî cephenin zaruri temellerini ortaya koyalım.

MİLLÎ CEPHENİN BİRLİĞİ

Bir milletin hayat müdafaasını hedef kabul eden hareket, düşmanlıklar ve muhalefetlerle karşılaşacaktır. Bu, tabiidir. Beklenmez bir hal değildir. Beynelmilel Yahudiliğin, Beynelmilel Hristiyanlığın, Beynelmilel Komünizmin, Masonlugin ve maskeli teşkilatları ile hayatımıza sızmış ajanlarının ve kiralık adamlarının ihanet ve düşmanlıkları ile karşılaşmamız tabiidir. Bu düşmanlıklara karşı Allah'a dayanarak, milletimize güvenerek ve doktrinimizin haklı olduğunu bilerek savaşmalıyız.

Bize düşman olması inançları ve politikaları icabı tabii olan bu kuvvetlerden başka, menfaatlerine düşkün, egoist korkak ve tenbel olanların bize dost olamıya-

cağı unutulmamalıdır. Ayrıca, hayatlarını hayat ideallerine göre değil, günün içtimai ve siyasî şartlarına göre ayarlayanlar da, bizim safımızda bulunmayacaktır. Bunlar, her an değişen kâinat ve hayatı, değişmeye mahkûm ve eskimiş gayri-millî sistemi ebedî zannedenlerdir. Bunlar, realite olarak, sadece içinde yaşadıkları hayatı görüp, tarihin akışını farketmeyenlerdir.

Bütün bunlardan başka; millî mücadeleimizde millet düşmanlarının safında değil, millî cephemiz içinde bulunan ideolojik güçler vardır.

İDEOLOJİK GÜÇLER VE MİLLÎ MÜCADELE

İdeolojik güçlerin Türkiye'deki temel hususiyetleri şöylece sıranalabilir. Bu güç-

ter her türlü emperyalizme, bu arada Beynelmilel Yahudiliğe, Beynelmilel Hristiyanlığa, Komünizme, Masonluğa ve kozmopolitizme karşıdır. Ancak, bu karşı oluş, henüz tarihi ve hissi anlayışını, ilmi ve doktriner bir kalıba dökmemiş vaziyettedir. Ayrıca millî güçlerin müspet hususiyetleri, İslâm'a bağlılıktan Nasyonalizme kadar varan farklılıklar göstermektedir. Avrupa medeniyeti karşısında kesin bir vaziyet alışı görülmediği gibi İslamiyet Milliyet, Millet, Irk ve asrın getirdiği ana sosyal ve siyasî problemler konusunda ne birlik; ne de tatminkâr bir görüş bulunmaktadır.

Müsterek düşmanın karşısında ve millî hayatın korunması ilk vazifesi muvace-

ler İçin İlk Vazife in Kurulmasıdır

hesinde, vasıfları sayılan güçlerin birliği zarurettir. Bu güçlerin İslâm anlayışları ve milliyet telâkkileri farklıdır. Millî Cephe içindeki bu doktrin farklılığı bir realitedir. Ancak, şu kat'î olarak ifade edilebilir ki; İslâm'a bağlılığı hayatlarının gayesi bulenler, İslâm bizzat İslâm'ın öz mefhumları ile idrake yöneldikçe; tek doğru, tek tam, zaman ve toplumun aşamıyacağı tek kâmil sistem olan İslâm'ı bir bütün olarak kavramağa yöneldikçe; İslâm'ı doktrinini, metodu, stratejisi ve asrımızda karşılaştıkları problemleri ile yeniden öğrenmeye başladıkça millî mücadelenin zarureti ni daha iyi anlayacaklardır. En katı ırk görüşüne meftun olanlar, İslâm'ı öğrenmeyi bir vecibe telakkî edince; İslâm'ı, karşılaşılan her hadiseyi çözmeğe, hem de doğru olarak çözmeğe elverişli tek düşünce metodu olarak anlamaya başlayacaklar. Bu anlayış milliyetçilik, millet, ırk vs. gibi hususlarda Türkolojinin mübeşşiri (!) Vambery'den başlayarak Durkheim'de sona eren, vulgarizasyonunu Leon Cohen vs. de bulan, Sıpkâ müdafî (!) Süleyman Paşa tiyatrocı Ahmet Vefik Paşa Yusuf Akçora, Ahmet Ağayef, Ziya Gökalp ve Cohen Tekinalp'de tercümcilik ve adaptecilik halinde beliren sözde Türkçülük cereyanının manasını idrak edip, kendilerini bekleyen vazifeleri kavrayabileceklerdir. Bu anlayış millî mücadelemizin zafer şartlarından biri ni teşkil edecektir.

Yukarıda vazifeleri belirtilmiş güçlerin doktrin, metod, strateji zaafı yanında, teşkilatlanmaları da; milletin buhrandan kurtuluşunu temin edecek kudret ve kifayette değildir. Millî ideolojik güçlerin birliği meselesini incelerken bütün bu eksikliklerin bilinmesi elzemdir. Zira ideolojik güçler arasında birlik, menfaat anlaşmaları veya politik uzlaşmalarla kurulamaz.

MİLLÎ CEPHE İÇİNDE İLMÎ

SAĞCILIK

İlmî Sağcılık derken, insan ve millet bünyesinin kanunlarının ilmi ifadesini kas ediyoruz. Bu, pratik olarak, vahiy ve risalet yoluyla sabit olmuş İslâm'ın ebedî prensiplerinin ilmi izahı, millî hayatın tâbi olduğu kanunların keşfi ve bu kanunlara uygun bir toplumun inşası için gerekli metod demek, olur.

İnsanlığın tarihini, toplumların ilerleyişini ve beşerî hadiseleri kavramak ve uygun tedbirler almak hususunda sağlam bir metod olarak, ilmi Sağcılığı kabul ediyoruz.

Gene tarihin dikkatli bir incelemesi gösteriyor ki, toplumlar gerçek hürriyet idealine doğru seyretmektedir. Bütün insanlık için olduğu gibi milletimiz için de bu kanun hükmünü icrâ edecektir. Milletimizin yokoluşa giden yıkılışı duracak ve gerçek hürriyet gelecektir. Ancak, gene tarih gösteriyor ki, milletlerin gerçek hürriyet devri, daha üstün yeni bir devir için basamaktır. Bu safhadan sonra İslâm hür milletler için saadet ideali olacaktır. Millet-

ler İslâm idealine doğru seyredeceklerdir. Bu ilerleyiş, insan iradesinden bağımsız, objektif bir kanuniyettir.

Biz kâinat ve hayata bakışımızı, tarihi izah metodumuzu en haklı bir inanış ve düşünüş olarak kabul ediyoruz. Metodumuz, stratejimiz ve teşkilatlanma tarzımızı da aynı hararetle korumağa kararlıyız. Ve inanıyoruz ki, milletimizin buhrandan kurtuluşunda İlmî Sağcılık şaşmaz bir klavuzdur. Hülâsa; haklı, doğru ve saadet verici bir ideal olarak İlmî Sağcılığı kabul ediyoruz. Ancak bu inanç bizi millî cephenin birliğinin korunması ve kuvvetlendirilmesi vazifesinden uzaklaştıramaz, Bu gün hem doktrinimize kuvvetle sarılmak, hem de millî cephenin birliğini korumak vazifesini birleştirmeliyiz.

MİLLÎ CEPHE BİRLİĞİ

NASIL KURULABİLİR?

Bir cephe, bu cepheye iştirak edecek kuvvetlerin doktrin ve teşkilat bağımsızlığına dokunmıyarak eşit şartlar altında kuvvetlerini birleştirmeleri demektir. Kuvvetler kendi inançlarını, metodlarını ve mücadelelerini, kardeş kuvvetlerin ideallerinden üstün görebilirler. Bu, insanidir. Bu arada zaferle doğru ilerleyen bir teşkilatın ideallerini doğru ve haklı bulan teşkilatlar, da haklı olduğu kabul edilen teşkilata iltihak edebilirler. Bu da tabiidir. Ve takdire layıktır. Ancak kuvvetlerin bu günkü durumunda mâkul olan «Millî Cephe Birliği»dir. Bu birlik ise millî kuvvetlerin, kuvvetlerini Türkiye'de cereyan eden mücadelenin ilk hedefine ulaşmak için birleştirmeleridir. Bu birlikte her teşkilât, müstakil kalacaktır. Teşkilatların müstakil varlığına gölge düşürücü her şeyden sakınılacaktır.

Millî Cephe kuvvetlerinin birliğinde en zor vazifeler bize düşmektedir. Bunları yüklenmekten çekinmemeliyiz. Hatırlamalıyız ki, İlmî Sağcılık ve mücadelemiz; nev zuhur, köksüz ve sudan bir mücadele değildir. Millî Cephenin kurulması için belirmesi mümkün rekâbet, haset, ve yersiz mu halefet duygularını ortadan kaldırmamız gerekecektir. Mutaassıp inhisarcılık iftirlarının yersizliğini göstermek için, bizden önce hatalı ve eksik dahi olsa milletin mücadelesine hizmeti dokunmuş kişilere gerekli itina, hürmeti ve dikkati göstermeliyiz. Böylece düşmanın ektiği, husumet duygularını, sevgi ve saygıya çevirebiliriz.

Millî mücadelemizin, asırlardan beri süren büyük mücadelenin en şuurulu devamı olduğunu bilmeli, fikrimizin sağ cephemizin çektiği çilelerin bir çocuğu olduğunu unutmamalıyız. Ancak, bu birlik özleminin, doktrin, metod, strateji ve teşkilat prensiplerimizden fedakârlık manasına gelmediğini hiç unutmamalıyız.

Bu gerçeği iyice belirttikten sonra, Millî Cephe Birliği'nin şartlarından bahsedebiliriz.

MİLLÎ CEPHE BİRLİĞİNİN

KURULUŞ VE İŞLEYİŞ

ŞARTLARI NELERDİR ?

1. «Millî Cephe Birliği», millî mücadelemizin zaferinin şartını teşkil eder. Millî Cephe Birliğini korumak için, gerekli dikkat gösterilmelidir.

2. «Millî Cephe Birliği» ancak bir prensip birliğidir. Bir siyaset birliği ve sırt sıvazlaması değildir. Millî idealler gerçekleştirmeye kadar devam edecek, milletin öncülerinin birliğidir. Bu sebepten, politik dalgalanmaların gerekli kıldığı bir menfaat birliği olamaz. Prensip birliği olduğu, için, kuvvetlerin doktrin, metod, strateji ve program beraberlik veya ayrılıklarını nazır-ı itibare alan açık bir anlaşma zeminine dayanan, kuvvetlerin belli veya tayini mümkün faaliyetlerini müşterek bir plâna ve koordineye bağlayan prensip birliğidir.

3. «Millî Cephe Birliği» tutucu, teşkilatların hareket insiyatifini bağlayıcı bir birlik değildir. Bu birlik, teşkilatların muslihâne rekâbetlerine rıza gösteren, ancak rekâbetleri düşmanlığa dönüştürmeğe manî olan bir birliktir. Bu birlik, teşkilatların insiyatiflerini ortadan kaldırmaz. Doktrin metod, strateji ve mücadelelerini Millî Cephe Birliğinin garantisi altına alır.

Bu birlik, millî cephe kuvvetlerinin serbest rızaları ile, belli bir teşkilâtı lider olarak kabul etmelerine mani değildir. Henüz teşkilatlanması ve kitlelerle irtibatı zayıf olan cephemiz içinde, kuvvetlerin teşkilatlanma çalışmalarına mani olmaz, teşvik eder. Bu insiyatif prensibi, «Millî Cephe Birliğini» kurma gibi bir vazifeye hazırlanan hareketimizin, cephemizi kuvvetlendirme ve mücadeleyi zaferle taçlandırma yolunda şaşmaz pusulası olmalıdır.

4. «Millî Cephe Birliği» içinde, kuvvetlerden biri veya birkaçı aleyhine düşmanlık gösterenleri Millî Cephe dışına itmek ve teşhir etmek son çaredir. Ancak, bu hususta gerekli dikkat gösterilmeli. Millî Cephemizin birliğini bozmak ve kuvvetleri birbirleri aleyhine düşürmek maksadıyla ortaya atılacak dedikodulara ve zanlara iltifat etmemeli. Bir teşkilata atfedilen düşmanca davranışları iyice tesbit etmeli. Gerçekten bu teşkilatın mensupları mesulse, o şahıslar Millî Cephe dışına atılmalı ve fakat teşkilat itham edilmemelidir.

Bütün milliyetçiler!

Tarihin ve Türkiye'nin Sosyal şartlarının mecburi kıldığı birliği kuralım.

Millî güçlerin kardeşlik ve dostluğunu temin edelim.

Millî cephenin unsurları, millî teşkilatlarımızı güçlendirelim.

Yaşasın Millî kuvvetlerin kardeşliği !
Yaşasın Millî cephenin birliği !
Yaşasın Millî Mücadele !
Yaşasın Millet !
Kahrolsun Millet düşmanları !

DOĞAN AVCIOĞLU YALAN SÖYLÜYOR

Doğan Avcıoğlu'nun «Devrim» de belirttiği istatistikler, Rus basınının belirttiğiyle büyük bir yakınlık arz etmektedir. Öyle ki tarafsız bir insan bir «Devrim»i; bir de «Les Nouvelles de Moscou» adlı komünist yayın organını incelemiş olsa, aklına gelecek soru şu olacaktır: Acaba «Devrim» Rus basınının Türkiye Temsilciliğini mi yapıyor? Rusya'ya yaptığı seyahati, küçük bir kitap haline getiren bir yazar, Rus basınına şöylece anılatıyor:

«Sovyet Rusya'da yaptığımız onbir günlük seyahatin büyük bir kısmı uçaklarda geçtiği için uçaklarda yolculara verilen «Les Nouvelles de Moscou» adlı, Fransızca bir haftalık derginin 9 ve 16 Eylül tarihli iki nüshasını bol bol incelemek imkânını buldum. Bu dergide hep iyi haberler vardı: Rusyada Çelik istihsalının 40 milyon tondan 100 milyon tona yükseldiğinden, Bulgaristan'ın iyi ellerde bulunduğundan; petrol istihsalinde harikalar yaratıldığından, Azerbeycan'ın Bakû şehri eskiden toz toprak içinde pek zavallı bir şehir iken, şimdi son derece canlı ve mamur bir şehir haline geldiğinden Özbekistan'da Aclık Cölünü sulanmanın başarı ile devam ettiğinden bahsediliyor.» (50. Yılında Sovyet Rusya, Shf. 32)

Yazar, Rus gazetesinin yazdığı bu şeylere önce inanmıyor. Tarafsız bir gözlemci olarak seyahate devam ediyor. Ve gördüklerini şöylece naklediyor:

«Biz Azerbeycan cumhuriyetinin merkezi Bakû şehri gördük ve Özbekistan'da sulanmasına girişilen Aclık Cölü etrafında yapılan çalışmalar hakkında uzun izahat dinledik; hatta cölün içine girdik. Pamuk istihsalını artırma çalışmalarını takdirle karşıladık. Bunu söylerken Les Nouvelles de Moscou gazetesinde Bakû'ya ve Özbekistan'a dair verilen iyi haberlerin yalan olmadığını belirtmek istiyorum. Bahsi geçen yerleri tesadüfen ziyaret ettik. Hakikaten Bakû oldukça canlı bir şehirdir ve Özbekistan'da cöl yakında sulanacaktır.» (a.g.e. Shf. 33)

Bütün bu propagandalara rağmen, Rus basını yazarı inandıramamıştır. Hayret ve şaşkınlığını şöylece belirtiyor:

«Daima iyi haberler, daima resmî haberler ve başarıların tafsilâtı, daima ideolojik makaleler, daima Lenin, daima Komünizmin

uzun, fakat meselâ ilâç için olsun zabıta vak'ası yok! Rusya'da hiç kimse kimseyi öldürmüyor! Hiç kimse kimseye kavga edip başını, gözünü yarmıyor! Hiç bir yerde yangın çıkmıyor! Hiç bir vapur batmıyor, hiç bir otobüs uçurumdan aşağı yuvarlanmıyor!

Moskova'da 160 bin otomobil varmış. (İstanbul'da 75 bin, Roma'da 2 milyon). Tabii Moskova çok büyük bir şehir olduğu için caddelerde öyle bariz bir otomobil kesafeti görülüyor, park yerleri de pek tenha, arabaların büyük kısmı resmî devletin arabaları, hususî araba yok gibi bir şey. Ama ne de olsa Moskova'da 160 bin arabanın olduğu söyleniyor. Moskova Belediye Reisi, Moskova şehri hakkında izahat verirken: «Moskova'da hiç otomobil kazası olmaz» dedi. Hay Allah! Bu kadar otomobilden birinin olsun freni patlar da başkasına çarpar veya adamı ezer değil mi? hayır Moskova'da otomobil kazası yok!» (a.g.e., Shf. 35)

Rus basınına göre, Rusya'da Komünizmin doğurduğu bir tek buhran vak'ası yoktur. Doğan Avcıoğlu'na göre de «Türkistan Batılı bir ülke olmuş» ve fakirlikten kurtulmuştur. Fakat sayın Avcıoğlu, Komünist basın insanı yanlıştır. Tıpkı sizin de yanıldığınız gibi. Değilse, siz de yanılıcı haber veriyorsunuz. Halbuki Rus basını hakkında, Rusya'da söylenen bir fıkra durumu daha iyi anlatır.

Rusya'da bir espri dolaşmıştır, onu bize anlattılar: Pravda Rusca «Hakikat» demekmiş, İzvestiya da «Haber» mânâsına geliyormuş. Sakacılar bu gazetelerin neşriyatından bahsederken: «Pravda da İzvestia, İzvestia da Pravda yoktur. Yani (Hakikatte haber Haber de Hakikat yoktur) der, gülüşürlermiş. (a.g.e., shf. 36)

Doğan Avcıoğlu, Türkistan'da kurulan fabrikaları da yazısına dercetmiş. Bunları iktisadî gelişmenin bir vesikası olarak göstermiş Türkistan'da ve Azerbeycan'da kurulan fabrikaların ve elde edilen mahsullerin kimlerin işine yaradığını aşağıdaki satırlar açıkça ortaya koymaktadır. Sunu hemen belirtelim ki, kitabın yazarı olan Sevet Rado, Avcıoğlu'nun «Seriatçı, Gerici» diye itham edegeldiği kimselerden değildir. Öyle zannediyoruz ki bizden çok Avcıoğlu'na yakındır.

«Azerbeycan muhakkak ki Sovyet Rus-

ya'nın en zengin cumhuriyetlerinden biridir. Yalnız yılda 22 milyon ton petrol istihsal ettiğini idareciler söylüyor. Gelecek yıl bunu yirmi beş milyon tona çıkarmaya çalıştıklarını ilâve ediyorlar. Hakikaten uçakla Hazer Denizi petrol sahası üzerinden geçen ken denize doğru 200 kilometre uzanmış sondaj sahalarını hayretle seyretmiştik. Bakû'ya inmek üzere olduğumuz sırada ise şehrin civarı orman misali petrol kuyusu ile dolu idi.» (a.g.e. shf. 65)

Azerbeycan'da bulunan petrole karşılık, Özbekistan'da Türkmenistan'da bulunan pamuk, kürk, demir, kömür, uranyum kimi kâkındırıyor kimin işine yarıyor?

«Kief'den sonra gittiğimiz Taşkent'te ise giyim kuşam birden bire çok düştü. Rusya'nın ziyaret ettiğimiz ilk üç şehrinde görmediğimiz düşün kıyafetlere burada fazlasıyla rastladık. Hatta zaman zaman yırtık pırtık elbiselerle dolaşanlar öteye beriye çömelmiş oturanlar vardı. Aldığı emir üzerine dolar mağazasına götürcekken soförün oizi yanlışlıkla götürdüğü halk çarşısında karşımıza çıkan iptidai manzara ise şaşırtıcı idi.

Taşkent, yeni istikâmetlere yapılmakta olan büyük apartmanların dışında kalan eski haliyle kaldırımsız toprak yolları ve ağaçların arkasında göz alabildiğine uzayan kerpiç gecekondularıyla son derece geri kalmış bir manzara gösteriyor. Yolları kenarında sık dikilmiş akasya ağaçlarını, bu gecekonduların caddeden hızla geçen otomobillerin içindekilerden saklasın diye dikilmiş zannedersiniz. Her ağaçlığın arkasına yüksek bir kerpiç duvar boydan boya çekilmişti. Toprak damlı kerpiç evler, yağma gecekondularıyla bu duvarların arkasında içerlere doğru uzayıp gidiyordu.» (a.g.e. Shf. 51)

Yazar nihayet dayanamıyor. Şimdiye kadar yapılan propagandaya inanmış; fakat inandığını bulamamış insanların ruhi yapıyla şöyle yazıyor:

«Peki ama nerde kaldı komünizmin bir milleti topyekûn kalkındıran sihirli gücü, Leningradda insanlar daha iyi giyinmiyorlar da burada neden böyle giyinmiyorlar? Yüz ruble dedikleri maas burada neden Kief'teki tesirini göstermiyor? Kaldı ki Özbekistan yalnız Rusya'nın değil, dünyanın en çok pamuk yetistiren bölgelerinden biridir. Söylediklerine göre şimdi senede dört milyon ton pamuk istihsal ediyormuş. Bu, bizim paramızla senede 24 milyar lira tutan bir servet ifade eder. Bu muazzam servet Özbekistan Cumhuriyeti halkı arasında adil bir taksime uğradığını gösteren bir delile rastlayamadık.

Hatta Özbekistan'ın hanım Cumhurbaşkanı, Taşkent'in uğradığı zelzele felâketinde yıkılan evleri yeniden yapmak konusunda sıkıntıda olduklarını verdiği izahat arasında ehemmiyetle belirtti. Taşkent zelzele yüzünden böyle muazzam bir felâkete uğravınca acıları dindirmek vatandaşları yeni evlere yerleştirmek için derhal plânlar hazırlanmış. Bu hazırlığa kardeş cumhuriyetleri de kendilerine düşen yardımı yapmak üzere katılmışlardır. Ukrayna Cumhuriyeti hazırladığı vardım plânını bir buçuk sene sonra (!) Taşkent'e ulaştıracakmış. Sovyet Rusya'nın diğer cumhuriyetlerinin de peyderpey yardımı geleceklerinden Özbekistan Cumhuriyeti idarecileri emin bulunmakta olduklarını, bilhassa üzerinde durarak ifade ettiler.

Yani kısacası, senede dört milyon ton

İşte D. Avcıoğlu'nun kalkınmış hayali Türkistan'ı (!) Kardeşlerimize her gün yapılmakta olan korkunç zulmün ancak bir görüntüsü olan bu resim, bütün yahudi ajanlarına, yalancılara, ve sahte devrimcilere ithaf olunur.

panus isinsan eden, ayrıca astragan kürk sanayiinin merkezi Özbekistan'ın başşehri Taşkent, yaralarını sarmak için kardeş cumhuriyetlerin yardımını beklemektedir!» (a.g.e. Shf, 53 - 54)

O halde Özbekistan'ın ve Azerbaycan'ın servet ve zenginliği nereye gidiyor. Azerbaycan'ın durumunu anlatan yazar bu hususta şunları yazıyor.

«Burada giyim kuşam ise Özbekistan'dan daha iyi, fakat Leningrad ve Kieftekilerden daha düşüktü. Halbuki petrol ve diğer istihalleri bakımından bu derece zengin bir bölgenin başşehrinde insanlar muhakkak ki daha iyi giyinebilirlerdi. Fakat Sovyet hükümeti ancak bu zengin cumhuriyetlerin gelirleriyle büyük Rusyayı ayakta tutmaya çalışmaktadır.» (a.g.e. Shf, 66)

«Rusya'da mahalli liderlerin petrol istihali hakkında verdikleri rakamları dinlerken halen 22 milyon ton petrol istihsal ettiklerini, bunun gelecek sene 25 milyon tona çıkarılacağını öğrenmiştik. Yolda giderken bazı arkadaşlar hesap yapmışlar, 22 milyon ton petrol şu kadar milyar lira eder, bu milyarların yarısı Azerbeycan'da kalsa, Azerbeycan dünyanın en zengin cumhuriyetlerinden birisi olur; halbuki Azerbeycan o kadar zengin bir memleket gibi görünmüyor, diye düşünmüşler ve mihmandarlarımızdan birine sebebini sormuşlar. Rus mihmandar şöyle bir düşünmüş:

— Hakkınız var ama, demiş, o zaman biz fezaya nasıl gideceğiz? (a.g.e., Shf. 76 - 77).

İşte bay Avcıoğlu, Türkistan'ın servet ve zenginliği sadece, Ruslar'ın füze atışlarına yaramaktadır. Halk ise yine muzdarip, yine dertli.

Rusya, Türkistan'lı kardeşlerimizi sadece maddeten soymakla kalmıyor, bütün milli değerlerini de ayaklar altına alıyor. Camiler yıkılıyor, namus paymâl ediliyor. Yapılan zulümlere karşı isyan eden Türkistanlı, topla, tüfekle susturuluyor. Binlerce millet evladı katlediliyor. Türkistan'da yapılan zulüm neticesinde, kaçma imkânı bulanlar kaçıyor. Anadolu'ya sığınıyor. Bir kısmı ise Avrupa'nın herhangi bir ülkesinde esir kardeşlerinin kurtuluşu için mücadeleye devam ediyor. Bütün bunlara, Avcıoğlu sağırdır. Avcıoğlu kördür.

Millî Türkistan mecmuasının Mayıs 1953 tarihli nüshasında neşredilen Dr. Ergeş Şirmet Bulakbaşı'nın yazısı Türkistan'da yapılan zulmü kalbi ve millet sevgisi olanlara duyurabilecek niteliktedir.

KOMÜNİST TERÖRÜNÜN TÜRKİSTAN-DAKİ YENİ KURBANLARI

«Eskisi olmayan şeyin yenisi de olmaz Bunun gibi komünist terörünün yeni kurbanları üzerinde konuşurken, onun eskilerinin de bulunduğu düşüncesi gayri ihtiyari göz önüne gelebilir. Hakikaten Komünistler hakimiyeti ele aldıklarından bu yana, çeşitli şekillerde devamlı bir terör siyaseti yürütmüşlerdir. İkinci Cihan Harbinden sonra; yani 1952 ve sonraki yıllar da komünistlerce yürütülen terör faaliyetlei 1928 - 1930 - 1936 - 1938 yıllarındaki terör havasını aldığını göstermektedir. Bu terör, komünist partisinin de, devlet kademelerinde ve halk arasında cereyan ettiğinden maada, fen, sanat edebiyat sahalarında da; ideolojik cephede de daha dehşetli bir şekilde yürütüldü. Onların terörü her zaman olduğu gibi bu son yıllar içinde de yalnız halka ve halk mefkuresini taşıyanlara, öz vatandaşlara karşı yönetildiği karakterindedir.

TERÖR ALTINA ALINANLAR:

«İnkılâp aleyhtarı», «Burjuva milliyetçisi», «Sovyet düşmanı», «Sabotajcı «Cassus» gibi ithamlarla cezalandırılmakta, itah edilenler çoğunlukla Sovyetlerin ekonomik, medenî, maarif, kültür ve din siyasetlerine karşı koymuş kişilerdir. «Burjuva milliyetçisi» olarak itham edilenler, komü-

Türkistan'da hâlâ devam ettirilen zulmü gizleyen, görmemezlikten gelen ve utanmadan kalkanmadan bahseden uşak ruhlu yobazlara lânet olsun.

nistlerin milli siyasetine karşı koymuş kişilerdir. Bunların topuna birden komünistler «halk düşmanı» adını vermişlerdir. Kısacası, komünist partisi merkez komitesinin şu veya bu meselelere dair noktai nazarına nisbeten, başka bir fikirde olan her şahıs kayıtsız şartsız yukardaki ithamların biri veya birkaçı ile itham edilerek yok edilip gelmektedir. Türk - Müslüman Sovyet cumhuriyetlerinde, bilhassa Türkistan'da komünist terörü, yukarıdaki bahanelerden başka, yine, panislâmizm'e ve pantürkizm'e karşı mücadele» adı altında yürütülmektedir. Komünistlerin Türkistan'da Pantürkizm'e ve Panislâmizm'e karşı mücadele işi, bilhassa Türkistan Millî Cumhuriyetleri adı altında beş parçaya bölündükten sonra daha da ciddi bir şekil aldı. 1936 senesine kadar, yani 10 yıllık terör esnasında, milliyetçilik, türkçülük, islâmcılık ile itham edilen Türkistan millî münevverlerinin hemen hepsini imha ettiler. Komünistler, bu dehşetli cinayetler üzerine iş yürütürken, Türkistan Şeraitindeki eski neslin aydınlarını yok etmeyi hedef tutmakla beraber, Sovyet mekteplerinde komünist talimatıyla terbiye edilip yetiştirilecek yeni genç kadrolara ümit bağlamışlardı. Komünistler, bu maksatlarına erişememişlerdir. Bugünlerde Türkistan cumhuriyetlerindeki parti, devlet, ilim, kültür, iktisat ve diğer içtimai müesseselerde çalışan Türkistanlılar, Sovyet devrinde yetişmiş gençlerden ibarettir. Fakat son yıllardaki terör kurbanları, kendileri tarafından yetiştirilen bu adamlar arasında olmaktadır. İdeolojik sahada da şiddetli şekilde yürütülmekte olan bu terör neticesinde tanınmış Türkistanlı aydınların çoğunluğu, 1950 - 1952 yılları arasında helâk edildiler. Bu terör kurbanlarının % 90'ı 25 ilâ 40 yaşları arasında olup, bunlar okuma yazma öğretiminden başlayarak, tanınmış ilim adamı oluncaya kadar Sovyet mekteplerinde yetiştirilmiş ve demir perde dışındaki hür dünyanın hakiki durumundan habersiz kalmış kişilerdir. Meselâ Özbekistan'a «Pantürkist» ve «burjuva milliyetçisi» ithamıyla 1951-1952 yıllarında cezalandırılan 25'ten fazla Türkistanlı tarihçi, dilci, yazarların çoğu 25 ilâ 40 yaşları arasındaki şahıslar idi. Bunun gibi, ilim ve sanat sahasında tanınmış Türkistanlılardan son iki yıl içinde Kırgızistan'da 16, Türkmenistan'da 13, Kazakistan'da 40, Tacikistan'da 11 kişi yazdığı şiirleri, tarih eserlerini veya dil bilimine dair yazılarında

türkçülük mefkûresini ileri sürmekle «Türkistan'ın Rusya'ya kendi arzusuyla katıldığını ve bunun bir ileriliklik olduğunu yeterli kadar göstermediği; buna mukabil millî mazısını methettiği ve onu ideal olarak gösterdiği» ithamıyla cezalandırıldılar. Bunların da çoğunluğu yaş bakımından 40'tan yukarı değillerdi. Yukarıda sayısını belirttiğimiz terör kurbanları yalnız Sovyet matbuatı vasıtasıyla bizim haberdar olduklarımızdır.

Bunlardan başka fen adamlarının birkaçı «doktor» veya «asistan» denilen ünvanlardan mahrum bırakılmışlar, onların eserlerinden faydalanmak yasak edilmiştir. Sovyet menbalarının bildirdiğine göre, bu şahıslar kendi eserlerinde Leninizm ve Marksizm nazariyesine ve komünist partisinin yoluna aykırı görüşlerini ileri sürmüşler. İlmî ünvanlarından mahrum edilenlerin bizce bilinen sayısı, Türkistan'da 16 kişi olup, bunların çoğunluğunu genç âlimler teşkil etmektedir. İlmî ünvanlarının geri alınışı münasebetiyle bu şahıslara karşı yazılan tenkid makalelerinin bazılarında bunların ilmî kuvvetsizliği veya eserlerinin ilmî yetersizliği hakkında hiçbir kayıt yoktur. Komünist tenkidçileri onları «objektif hastalığına tutulmuş; yani ilimde partililik yolundan ayrılmış olmakla suçlamaktadırlar.

Komünist terörünün yeni kurbanları, yalnız yukarıda belirtilen ilim, sanat ve edebiyat adamlarından olmayıp bu teröre, parti adamlarından başlayarak işçiler, kolhozcular, talebeler ve gençlik teşekkülleri arasında, bilhassa son iki yıl içinde sürekli şekilde devam edilmektedir.

Özbekistan'da, 1952 yılında, esasen ideolojik suçlarıyla, kısmen de sabotajcılıkla suçlandırılan mahali komünist partisi sekreterlerinin % 40'ı işten çıkarılmıştır.

«Kazakistanskaya Pravda» gazetesinin bildirdiğine göre 15.6.1951 tarihli, Kazakistan'ın yalnız Suçın bölgesindeki kolhoz reislerinin % 70'i, partinin emirlerini yerine getirmemek, kolhoz düzenini bozuculuk suçuyla itham edilip cezalandırılmıştır. Bu hal Türkistan'daki Sovyet Cumhuriyetleri'nin her birine teallük eden bir misâldir. Teröre maruz kalan kolhoz reisleri arasında Tışebay, Mirzaoğlu, Kerimoğlu gibi «sosyalistik mihnet kahramanı» ünvanı, «Lenin» ve «Kızıl Bayrak» gibi birkaç nişan sahibi; hatta Sovyetler Birliği Yüksek Komite aza-

(Devamı Sayfa 14 de)

KOMÜNİST İHTİLÂL TEKNİĞİ

LENİN'E GÖRE :

— 10 —

«Leninizm», Marksizmden ayrı olarak nedir? Sınıf diktatörlüğünü tesise yarayan, mutlak bir kuvvet ve şiddet doktrini Lenin 1920 de «diktatörlüğü» şöyle tarif etmişti: «İlmi anlayışla, diktatörlük, re fazla, ne de eksik tamamen şiddete dayanan, hudutsuz bir kuvvet demektir. Hiçbir şeyle hudutlandırılmamıştır; her hangi bir kanunla veya kesin kurallarla da menedilmemistir. Bundan başka bir şey olamaz.» Bu, beraber bir formüldür. Bunun içindir ki, Lenin'in, Çeka reisi Feliks Dzerzhinsky, ilk konuşmasında şöyle demişti:

«Zannetmeyin ki, ben devrimci adalet şekilleri arıyorum. Artık adalet ihtiyacımız kalmadı.» (1)

Lenin'in bu karakteristik cümlesi, Leninizmin ihtilâlcı muhtevasını açıklar. Gerek Marx, gerek Engels ve gerekse Lenin ihtilâlcı metodlarını zamanın askerî nazariyelerinden geniş formülü, işçi sınıfının mücadelesini komünist partisinin politikasının idare edeceği şekline girdi. Siyasî mücadele, psikolojik harp ve ihtilâl gibi kuvvet kullanma metodlarını geliştirdiler. Silâhlı mücadele, ferdi ve kitlevi terör, sabotaj ve katliamlar gibi teferruatlı mücadele metodlarını Lenin komünizmin mücadelesi vasıtası haline getirdi. Bu husustaki açıklamalarımızı ileriye bir rakarak, komünizmin şiddet doktrinine dönelim:

Lenin Clausewitz'den de mühlhem olarak şöyle söylüyor:

«Savaşın savaşa fark vardır. Savaşı hangi tarihî şartların doğurduğunu, hangi sınıfların yönettiğini ve hangi amaçlar için savaşıldığını iyi bilmemiz gerekir. Bunu iyice kavramadıkça savaş hakkındaki bütün sözlerimiz tamamen boş olur ve konuyu aydınlatmaktan çok karıştırır.

Savaş, politikanın başka araçlarla sürdürülmesidir. Bütün savaşlar, kendilerini doğuran politik sistemlerden ayrılmaz. Savaşın önce, belli bir devlet, bu devlet içindeki belli bir sınıf tarafından uzun süre izlenen bir politika, savaş sırasında da aynı sınıf tarafından ister istemez devam ettirilir; sadece eylemin şekli değişmiştir.

Savaş, politikanın başka araçlarla sürdürülmesidir.» (2)

Bu ifadeler, aşağıdaki şiddet teorisine temel olmaktadır.

İÇ HARP TAHRIKÇİLİĞİ KOMÜNİZMİN METODUDUR

Komünistlere göre savaşı kimin yönettiği mühimdir. Eğer bu savaş komünistlerin yönettiği, yahut antikomünist rejim ve toplumlara karşı ve komünistlere dostça davranan bir gücün savaşı ise, ilerici bir savaştır. Aksi halde gerici bir savaştır. Ve komünistlere düşen vazife, bu savaşı bir iç harp haline getirmekten ibarettir. Bu hususu Lenin şöyle belirtir:

«İkincisi, iç savaş da, öteki savaşlar gibi bir savaştır. Sınıf mücadelesini kabul eden herkes, iç savaş da kabul etmek zorundadır. Her sınıflı toplumda iç savaş tabii ve bazı şartlar altında sınıf mücadelesinin kaçınılmaz devamı, gelişmesi ve şiddetlenmesidir. Bu, her büyük devrimle doğrulanmıştır. İç savaş kabul etmemek ya da görmezlikten gelmek, büyük bir oportünizme düşmek ve sosyalist devrimi inkâr etmek olur.» (3)

Buna komünistler savaşın iç harbe ve ihtilâle dönüştürülmesi taktiği derler. I. Cihan ve II. Cihan Harbinde bu metodu uygulamışlar ve millî güçlerin ve ordunun kuyusunu kazmışlardır. Rusya ve Çin'de en geniş şekilde tatbik etmişlerdir. İç savaş ihtilâle neticelendirmişlerdir.

ZORBALIK KOMÜNİZMİN METODUDUR

Bu hususta Lenin pek çok direktif vermiştir:

«Savaş, her ne kadar, hiç şüphe yok, sadece açığözlülerin çıkarına yapılmaktaysa da ve sadece onları zengin etmekteyse de onların kötü idarelerinden doğmamıştır. Dünya kapitalizminin yarım yüzyıllık gelişmesi onun sonsuz bağ ve sarsıntıları, savaşı meydana getirmiştir. Sermayenin iktidarını devirmeden, iktidarın başka bir sınıfa, proleterya geçirmeden emperyalist savaştan kendini kurtarmak mümkün değildir. Zorla, şiddetle empoze edilmemiş demokratik bir barış elde etmek mümkün değildir. (4)

Şiddete dayanan devrim olmaksızın, burjuva devlet yerine proleter devleti geçirmek imkânsızdır. Proleter devletin ortadan kalkması, yani bütün devletin ilgası ise, ancak «yokolma» yoluyla mümkündür. (5)

Yine Lenin;

«Proleteryanın siyasî kuvveti elde etmeleri, burjuva devlet mekanizmasını barış yoluyla ele geçirmesi demek değildir. Proleteryanın iktidarı ele alması demek, burjuva iktidarının zorla atılması, kapitalist devlet cihazının tahribi ve bunun proleterya iktidarının yeni organlarıyla yerine konması demektir.» (6) der.

Bütün bu vesikalar ışığında kesin olarak, deriz ki: Komünizm şiddet yoluyla, zorla yapılan bir devrimdir. Yani ihtilâldir.

İHTİLÂL (DEVİRİM) ZOR, ŞİDDET VE SİLÂH YOLUYLA MİLLÎ DEVLETİN YIKILMASIDIR

Komünizmin ilk hedefi, devletin yıkılmasıdır. Ancak bu yıkım işi en müsait anda gerçekleştirilecektir. Lenin Clausewitz'in «her fatih daima sulhu seven bir kimsedir» cümlesini açıklayarak notunda, ihtilâlin her vasıtaya başvurarak düşmanın, yani millî devletin ve milletin maddî ve manevî yorgunluğunun, en ileri safhaya vardığı, mücadele azminin yokolmaya başladığı zamanda, en az kuvvet sarfiyle yapılabileceği manasını çıkarmış. Ve Clausewitz'e «Vay açığöz vay!» demiştir.

Milleti kanlı bir diktatörlüğün kucağına atma içinde, komünistler mücadeleyi bu şekilde kabul ederler. Yani sınırsız ve topyekün. Gizli, açık, sulhu - savaşı, silâhlı, silâhsız, kanunî, gayri kanunî, bir mücadele yürütülür. Bütün mücadele şekilleri ve vasıtaları ile bir merkezden, millete hücum eder. Gayeleri komünizme karşı koymak hususunda kimsede cesaret ve irade bırakmamaktır. Komünizm hiç bir memlekete, o milletin isteği ile girmemiştir. Aksine milletin büyük çoğunluğunun iradesi, cesareti kırılmış. Maddî ve manevî terör, mukavemet imkânlarını silmiş, süpürmüştür. Yılan karşısında güvercin, kurt karşısında kuzu misali; kitleler komünizmin maddî ve manevî terörü karşısında teslim olmuşlardır. İşte komünistler bütün vasıtaları bu gayeye varmak için kullanmışlardır.

Lenin bunu şöyle ifade ediyor:

«Bolşevikler, düşmanlarının kendiliklerinden bir fedakârlık yapacaklarını asla düşünme-

melidirler» Yine Lenin 1903 de demiştir ki, «Her ne bahasına olursa olsun harp. her yerde harp, kongrede harp muhalefet ancak bu şekilde susar.» Bolşevikler, düşmanı yola getirecek yegâne yolun baskıyı arttırmak olduğuna inanmışlardır. (7)

Muhalefetin susturulması, düşmanların tasfiyesi ancak harp yoluyla olur. Görülüyor ki, komünizm ihtilâle mani olabilecek bütün güçleri harp yoluyla sindirecek, korkutacak ve yıldınga sevkedecektir. Bundan sonra ise ihtilâli yapmak kolaylaşacaktır.

Komünist ihtilâlin mutlak surette, silâhlı bir mücadele yoluyla gerçekleşeceğini Lenin şöyle itiraf ediyor:

«Silâh elde etmeye ve bunların kullanılmasını öğrenmeye çalışmayan ezilen bir sınıf, köle muamelesi görmeye layıktır. Burjuva pasifisti ya da oportünist olmaksızın sınıflı bir toplumda yaşadığımızı, bu toplumda kurtulmanın tek bir çıkar yolu olduğunu bunun da ancak sınıf mücadelesi olduğunu unutamayız.» (8)

Lenin görüşlerini daha açık bir hale koyarak komünizmin özünü ihtilâl (devrim) olduğunu açıklar. Komünizm, ihtilâl, silâhlı mücadele o kadar iç içedir ki, ayırmak asla mümkün değildir. Nitekim Lenin der ki,

«Marksistleri, ihtilâli bir sanat saydıkları için onları blankicilikle suçlamak! Hiç bir marksist, Marx'ın kendisi, ihtilâlin bir sanat olduğunu açıklayarak, ona bir sanat gibi davranmak gerektiğini il' başarıları kaazmak ve düşmanın şaşkınlıklarından, kötü durumlarından yararlanarak ona karşı yürümei durdurmaksızın, başarılarından başarıya ilerlemek gerektiğini vb., söyleyerek bu konuda en kesin, en açık ve en keskin bir şekilde fikirlerini gene Marx'ın kendisinin ifade ettiğini inkâr etmeyecek olduğuna göre, bu yukarıdaki sözlerden daha açık, daha göze çarpıcı bir deformasyon olabilir mi?»

«Başarıya ulaşabilmesi için bir ihtilâl, bir komploya değil, bir partiye değil, öncü bir sınıfa dayanmalıdır. Birinci nokta bu. İhtilâl, halkın devrimci hamlesine dayanmalıdır. İkinci nokta bu. İhtilâl yükselen devrim hareketinin en yüksek noktasında, yani halkın öncüsünün eyleminin en güçlü olduğu, düşmanların dostlarının saflarında bocalamaların en kuvvetli olduğu anda patlak vermelidir. Bu da üçüncüsü. Marxizm bu üç şartı koymakla ihtilâl konusunda blankizmden ayrılır.»

Ama, bu üç şart gerçekleştiği anda, ihtilâli bir sanat saymayı reddetmek marksizme ve devrimci ihanettir.» (9)

Marxizmin teşkilâci, strateji ve taktikçi Lideri Lenin'in bu açıklamalarından çıkan mânâ komünizmin, komünist partisinin aslının ihtilâlden ibaret olduğudur. Bu sudan gerçek ise, komünizmin, komünist partisinin ve komünistlerin yönettiği hareketlerin hangi maskeyi takarsa takın, ihtilâlcı olduğunu haykırır.

- (1) Gizli İsim, Shf: 38, Lin Yutang. 1962.
- (2) Sosyalizm Ve Savaş. V.I. Lenin. Shf. 133.
- (3) Sosyalizm ve Savaş. V.I. Lenin Shf. 60.
- (4) Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi. Shf. 47. Lenin.
- (5) Devlet ve İhtilâl. Shf. 32.
- (6) Sovyet Rusya Çin'de. Çan Kay Şek. Shf. 301 302.
- (7) Sovyet Rusya Çin'de. Maraşal Çan Kay Şek. Shf: 351.
- (8) Sosyalizm ve Savaş V. İ. Lenin. Shf. 63.
- (9) Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi v.s. Lenin. Shf: 160.

(Devamı Gelecek Sayıda)

İMAN

HARİCİLER VE MU'TEZİLENİN GÖRÜŞLERİ: KALP İLE TASDİK DİL İLE İKRAR HAKKINDA

Havâric ve Mu'tezile mezheplerine göre ise iman; kalb ile tasdik dil ile ikrar ve âzalar ile amelden ibarettir. Demek ki bu iki mezhebe göre imanın rükünleri üç tanedir. Ancak bu iki mezhebin bir birinden ayrıldıkları noktalar da vardır:

1. Her iki mezhebe göre de; bir kimse, kalbi ile tasdik ve dili ile ikrar ettiği halde ilâhî emirleri yapıp yasaklardan kaçınmazsa yani amel etmezse müslüman sayılmaz. Bu kimse haricilere göre kâfir Mu'tezileye göre ise ne kâfir ve ne de müslümandır, fâsıktır.

2. Mu'tezile «imanın bir rüknü olarak kabul edilen amelden murad, farz ve vâcip durumundaki dinî vazifelerdir» derken, Hariciler daha ileri giderek nâfileleri de imanın bir rüknü olarak kabul ederler. Buna göre de, bir kimse farz ve vâcipler gibi, nâfile vazifeleri de terkedince imandan çıkmış olur.

Bu görüşe göre hiç kimsenin müslüman sayılmaması lâzım gelir. Çünkü nâfilelerin hepsini bellemek ve yapmak müşkil ve hatta imkânsızdır. Böyle olunca da herkesin kâfir olması lâzım gelir ki bu, dinde bir zorlamadır.

Mu'tezile mezhebi yukarıda izah edilen görüşlerini bazı âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerle ispata çalışır:

Birinci delilleri:

«...Allah imanınızı zayı edecek değildir.» (1) âyet-i kerimesindeki «İmaneküm» tabirinden maksat «selâteküm» demektir ve âyetin manası şudur: «Allah Kudüs'e yöne lerek kıldığınız namazların mükâfatını za ayı etmiyecektir. Öyle ise namaz kılmak imandan bir cüzdür» diyorlar.

Bunun cevabı şudur: «İmâneküm» tabirinden maksat, namazın farz olduğunu kabul ve tasdik etmek keyfiyetidir. Böylece amelin imandan bir cüz olmadığı ortaya çıkar.

İkinci delilleri:

«Mü'min olan bir kimse zinâ etmez.» (2) Hâdis-i şerifidir. Mu'tezile; «Amel imandan bir cüz olduğu için, bu kimse amel edemeyince yâni zinâ edince mü'minlikten çıkar» diyorlar.

Halbuki bu hadisin gerçek manası şudur: «Bir kimse mü'min-i kâmil olduğu halde zinâ etmez. Yâni kâmil mü'mine zinâ yaraşmaz.» Bizi böyle mana vermeye sevkeden âmil, imanın kalb ile tasdikten ibaret olduğunu bildiren âyeti kerimelerdir. Bunları ileride göreceğiz.

SELEF'İ SALİHİNİN GÖRÜŞÜ:

Selef'i salihin alimleri bazı hadisler, İmam Safî, İmam Mâlik ve benzeri değerli âlimler de imanın kalb ile tasdik, dil ile ikrar ve âzalarla tatbik etmekten ibaret olduğunu söylemişlerse de, bundan maksatları Hariciler ve Mu'tezile gibi de-

ğildir. Onlar böyle demekle iman-ı kâmil kastedmişlerdir. Yoksa amel etmeyen bir kimsenin kâfir olacağı görüşünde değildirlir.

BAZI EHL-İ SÜNNET ALİMLERİNİN GÖRÜŞÜ:

Ehl-i Sünnetten bazılarına göre; imanın rükünleri iki tanedir. Bunlar da kalb ile tasdik ve dil ile ikrardır. Bu âlimlere göre, bir kimse ölüm tehdidi altında, kalbinde tasdik olduğu halde, dil ile ikrar edilmese lâzım gelen bir şeyi inkâr edecek olursa imandan çıkmaz. Çünkü samimidir. Fakat bir kimsenin kalbinde tasdik olmazsa o zaman kâfir olur. Fakat o kimse, bir mazeret olmadığı, bir tehdit karşısında bulunmadığı halde imanının sadece kalbinde tutar, yani kalben tasdik eder de müslüman olduğunu ömründe hiç kimseye söylemezse yani dil ile ikrar etmezse hem Allah ve hem de müslümanlar nazarında kâfirdir. Çünkü imanını ilân etmesine hiç bir engel yoktur.

Bu görüşte olanlar, bazı ehl-i sünnet kelâmcıları ile Hanefî mezhebinden olan Şemsü'l-Eimme Serahsî ve Fahrü'l-İslâm Aliyyü'l-Pezdevî'dir.

Bu âlimler görüşlerini bazı âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerle te'yid ederler:

«Kalbi iman üzere mutmain olduğu halde ikraha uğratılanlar müstesnâ olmak üzere, kim imandan sonra Allah'ı tanımaz, fakat küfre sine açarsa işte Allah'ın gazabı o gibilerin başımadır. Onların hakkı en büyük bir azâbdır.» (3).

«Allah'tan başka ilah olmadığını söyleyinceye kadar insanlarla mukatele etmekle emrolundum.» (4).

İmamı Âzam hazretleri de iman, «kalb ile tasdik ve dil ile ikrar» olarak tarif etmiş ise de; İmanı Azamın dil ile ikrardan maksadı, o kimseye dünya hükümlerini tatbik edebilmek içindir.

EKSERİ MUHAKKİKÜNÜN GÖRÜŞÜ:

Bu âlimlere «Muhakkikün» denmesinin sebebi, meseleleri etraflıca tetkik edip derinlemesine inceledikleri içindir. Bunlar da meşhur İmamı Matürîdî, İmamı Hasenü'l-Eş'arî İmamü'l-Haremevî Yusufü Cüveynî ve İmamı Fahrüddin Râzî gibi büyük zatlardır. Bunlara göre imanın asıl rüknü inanılması lâzım gelen şevleri kalben tasdik etmekten ibarettir. Dil ile ikrar şart değildir. İkrar sadece o şahsa dünya hükümleri tatbik edebilmek için lâzımdır. Ancak bir kimse hiç bir mazeret yokken ikrarda bulunmazsa imanını gizlediği için günahkâr olur. Kâfir olmaz.

Bu mevzuda en isabetli olan ve beğenilen görüş budur. Âyet-i kerimeler ve Hadis-i şerifler de bu görüşü te'yid etmektedir:

«... Onlar, o kimselerdir ki Allah imanı kalblerine yazmış, bunları kendinden bir ruh ile desteklemiştir... (5).

«... İman henüz sizin kalblerinize girmemiştir... (6).

«Allahım. Kalbimi dininde ve sana itaatte sâbit kıl. (7).

Usâme b Zeyd bir adamı ölürken kelime-i şahadet getirmesine rağmen öldürünce Peygamberimiz bu hareketi kınadı. Bunun üzerine Usâme hazretleri, «Ya Resûlallah dil ile söyledi ama kalbi ile tasdik etmedi» deyince Peygamber Efendimiz, «Ya Usâme sen onun kalbini yardım mı?» buyurdu. (8).

Bütün bunlardan anlaşılabacağına göre imanın hakikî rüknü sadece kalb ile tasdikten ibarettir. Dil ile ikrar o kimseye İslâmın hükümlerini tatbik edebilmek için lâzımdır.

AMEL İMANDAN BİR PARÇA MIDIR?

Ehl-i Sünnet inancına göre ameller imanın cüzü değildirler. Bunu gösteren deliller şunlardır:

1. Amel imana dahil olamaz, çünkü imanın hakikati tasdik, amelinki ise tatbiktir. Bu bakımdan aralarında kül ve cüz mü-nasebeti bulunamaz.

2. Kur'an-ı Kerim ve Hadisi-i Seriflerde amel her daima iman üzerine atfolunmuştur. Gremer kaidesine göre ise, atfolan başka kendisine bir şey atfedilen de başka olmak zorundadır... Ellezine âmenû ve amilu's-salîhâtı... (9) şeklindeki ibareler Kur'an-ı Kerimde sık sık geçer. Burada amel, imana atfedilmiştir. Amel imandan ayrıdır.

3. Amellerin makbûle şayan olabilmesi için iman şarttır. Nitekim şu âyet-i kerime böyledir: «Kim iyi iyi amellerde, bir mü'min olarak, bulunursa... (10). Su da bir gremer kaidesidir ki, kendisine bir şey şart koşulan yani meşrut, şarttan ayrı şevdir. Çünkü bir şey kendi kendinin şartı olamaz.

4. Bazı ameller terk edildiği halde iman yine sabit kalmaktadır. Su âyet-i kerime buna delildir: «Eğer mü'minlerden iki zümre birbirleriyle döğüşürlerse aralarını düzeltin...» (11).

Bütün bunlar amel ile imanın ayrı şeyler olduklarına delildir.

O halde amel imandan bir parça değildir.

- (1) El-Bakara Suresi âyet: 143
- (2) Müslim 1/100, Buharî: 46/30, E. Dâvud: 39/15, Tirmizî: 38/11, Neseî: 45/48 İbnü Mâce: 36/3, Müsned: 2/243.
- (3) En-Nahl Suresi, Âyet: 106.
- (4) Buharî: 2/17, Müslim: 1/32, E. Dâvud: 15/95, Tirmizî: 38/1, Neseî: 25/1, İbnü Mâce: Muk/9, Müsned: 2/50.
- (5) El-Mücâdile Suresi, Âyet: 22.
- (6) El-Hucurât Suresi, Âyet: 14.
- (7) İbnü Mâce: 34/2
- (8) Buharî: 24/1, Müslim: 1/158, E. Dâvud: 9/1 Tirmizî: 44/88, İ. Mâce: 36/1.
- (9) El-Bakara Suresi, Âyet: 277.
- (10) Ta ha Suresi, Âyet: 112.
- (11) El-Hucurât Suresi, Âyet: 9.

(Devamı var)

Doğan Avcıoğlu

(Baştarafı Sayfa 11 de)

ları gibi şahıslar da vardır. Cezalandırılan kolhoz başkanlarının sayısı binlercedir.

Yukarda gösterilen sayılardan maada, son iki yıl içinde teröre maruz kalan, isimleri Sovyet matbuatında ilân edilen Türkistanlıların sayısını toplarsak aşağıdaki yekûn çıkmaktadır.

1 — Cumhuriyet ve vilâyette parti lideri, hükûmet reisi ve bu ayardaki yüksek rütbeli memurlardan 115 kişi;

2 — İktisadî dairelerdeki lider duru munda şahıslardan 230 kişi;

3 — Üniversite ve yüksek ilim müesseselerinden rektör, dekan ve profesörlerinden 41 kişi;

Yukarıdaki sayıyı teşkil eden şahıslar, kendi mevkilerinden alınmış, partiden çıkarılmış ve cinai cezalar verilmiş, bunların çoğu milliyetçi, türkçü veya dine inanan insanlar olarak itham edilmişlerdir.

Gençler arasında itham edilenler ise esasen Allah'a inandıkları ve dinî adetlerine temayül gösterdikleri ve namaza iştirâk ettiklerinden dolayı ceza görmüşlerdir.

Sonu gelmeyen komünist terörünün halka karşı bu kadar sürekli şekilde devam ettirilmiş olması, komünist talimatıyla halk mefkûresinin hiçbir zaman bağdaşmayan, birbirine tamamen zıd iki ayrı karakterde olduğunu isbat etmektedir.

Komünist talimatının ve onun sisteme karşılık gösterici kuvvetlerin aralıksız gelişmesine, kuvvetlenmesine ve her şekilde kanlı terörlere rağmen devam edebilmesine sebep onun menbaının halkta ve halk mefkûresinde oluşundadır. Bu yüzden komünist rejiminde, o terbiye ile yetiştirilen nesiller yetiştirildikleri terbiye sistemine çukur kazmaktadır. Bu ise halk mefkûresinin; millî mefkûrenin her çeşit talimattan daha güçlü olduğunu göstermektedir.

Sovyetler Birliğini Öğrenme Enstitüsü tarafından 1958'de Münih'te ingilizce olarak yayınlanan «GENOCİDE'in the USSR» - Sovyetler Birliğinde toptan öldürme» adlı eserin Türkistanlı Murat Tacmurat ve Aman Berdimurat tarafından kaleme alınan «Türkistanlılar» babından çıkardığı - mız notları zikretmeyi münasip görüyoruz: «Sovyet kaynakları, 1919'da Türkistan'da aklıktan ölenlerin sayısını 1.114.000 olarak göstermektedir.

Halk komiserliğinin başkanı Sorokin, Fergana'ya teftiş için gittiğinde gördükleri hakkında yazdığı raporunda «Müslümanların elinden herşeyleri tamamıyla alınmış. Bizim ordumuz, onları korumak yerine yağma etmişler ve onları öldürmüşler diyerek, buradaki katliamı ve yağmayı itiraf eder.

Bolşevik hakimiyetinin kuruluşunda, iki yıl içinde Türkistanlılardan iki milyon kişi öldürülmüştür.

Kollektifleştirme devresinde, yani 1931 - 1933 arasında Türkistan'da aklıktan vesaîr cezalardan ölenlerin sayısı üç milyondur.

1939 - 1949 yılları arasında, Türkistanlılardan 150 bin aile Ukrayna'ya ve takriben 80 bin aile Kafkasya'ya sürgün edildi.

Kazakistan'da 1930 - 1933 yılları arasında, iki milyondan fazla insan aklıktan ölmüş ve bir kısmı güney tarafa sürülmüştür.

Bolşevik ihtilâlinde önce, Türkistan ve Kırım'da 14 bin cami, dinî okul ve medrese vardı. 1937 de bunların hepsi kapatıldı. 1940 ta bütün molla, imam ve hatiplerin bir kısmını öldürdü; bir kısmını da toplama kamplarına gönderdi. Sovyetler Birliğinde öldürülen 50 binden fazla din adamlarının büyük bir ekseriyeti Türkistanlı ve Türktür.

ÖZBEKİSTAN'DA :

1937 senesinin ortalarına kadar milliyetçilik suçu ile görevlerinden alınıp hapse

atılan ve öldürülen hükûmet memurlarının sayısı 12.316 kişidir. 1936-1938 arasında Türkistan'da parti, maarif ve kültür erbabları büyük bir takibata uğradılar. Hapse atılanlar arasında 1925 - 1973 arasında Özbekistan parti sekreterliğini yapmış olan Akmal İkrâm, Özbekistan Halk Komiserliğinin 16 sene reisliğini deruhte etmiş olan Feyzullah Hoca'lar vardır. Akmal İkrâm ve Feyzullah Hoca, 1938 senesi martında ölümüne mahkûm edilmişler. Ve üç gün sonra da idam edilerek öldürülmüşlerdir.

KAZAKİSTAN'DA :

Kazakistan Komünist Partisi ikinci sekreteri Skvortsov, 1938 de yapılan Kazakistan 2. parti kongresinde okuduğu raporda, birkaç ay içinde merkezi parti görevlilerinden % 67 sinin; eyalet parti görevlilerinden % 62 sinin; vilâyet parti görevlilerinden % 90 ının görevlerinden alındığını ve ekserisinin cezalandırıldığını beyan etmiştir.

Meşhur tarihçi Sançov İsfendiya «Kazakistan Tarihi» adlı eserinde türkçülük ve milliyetçilik propagandası yaptı diye suçlanarak hapsedildi. Bu zad Alma-Ata Üniversitesi profesörlerindendi.

TÜRKMENİSTAN'DA :

Türkmenistan Komünist Partisi birinci sekreteri CHUBİN, 1938 de yapılan parti kongresinde okuduğu raporunda. «Umumî temizlik» hareketinden sonra, Türkmenistan'da mes'ûl mevkilere 600 den fazla yeni şahıslar tayin edildiğini açıkladı.

KIRGIZİSTAN'DA :

«Umumî Temizlik» hareketinden sonra, Kırgızistan'da parti görevlilerinden 201 kişi; hükûmet memurlarından 461 kişi «güvensizlik» suçuyla suçlandı.

TACİKİSTAN'DA :

1936 - 1938 arasında Tacikistan'da da büyük ölçüde takibata başlandı. Parti yönetim kurulu başkanı Nasretullah Maksım, Halk komiserliğinin reislerinden Muhiddin ve Kazıbay «güvensizlik» suçu ile görevlerinden alındı. Tacikistan yüksek mahkemesi reisi Sirin Sahtimur, Halk Komiserliği Reisi Rahim Bay ve parti merkez komitesi sekreteri Sirin hapsedildiler ve öldürüldüler. Aynı zamanda Prof. Bektaş gibi birçok yazar, edip ve mualimler öldürüldü. (Türkistan Sehitleri. Shf. 5).

Bütün bunları belirttikten sonra Avcıoğlu'na bazı sorularımız var: Bay Doğan Avcıoğlu, açık konuş, kimsin, nesin? Kendini açıkça ortaya koy. «Devrimcilik» denen nesne nedir? Gerçek fikrini açıklamaktan korkuyor musun? «Yön» mecmuasında çıkan «Marxist yazılarından, bugün «Devrimcilik» gibi bir dönemece sapmayın sebebi nedir? Devrimcilik bir ideoloji midir? Bu gibi maskeleri bırak. Ve açık konuşalım. Zira bu memlekette, sahtekârlıkla aldatılacak kimse kalmamaktadır artık...

Komünizm Himayecilerine

(Baştarafı 6. Sayfada)

geniş tavizlere rağmen elde ettiği ile iktifa etmeyecektir. Şimdi yeni bir Anayasa hazırlanmasını istiyceklerdir O da «Türkiye'de komünist ihtilâli yapmak serbesttir» maddesini havi olacaktır. Sıkı Yönetim Kanunun değiştirilmesini istiyorlar. Zira darbe teşebbüslerinin arkası kesilmeyecektir. İlgililer bu vakıaları bilmiyorlar mı? Yoksa bildikleri halde tedbir almak mı istemiyorlar? Her iki ihtimalinde sonu uçuruma gitmektedir. Ya bilmiyerek komünist bir ihtilâli davet edecekler. Ya da korumakla mükellef bulundukları halde, yalnız bıraktıkları millet tarafından sorguya çekileceklerdir.

YAHUDİLER

(Baştarafı 4. Sayfada)

YAHUDİ CASUSLARI TÜRKİYE'DE

Türkiye'de sayısı bir hayli kabarık olan yahudi casuslarının başında ekonomimizde söz sahibi olan büyük yahudi ithalat ve ihracatçıları gelmektedir. Bunlara müzisyen kılığında yahudi Menuhinlen, kemancı Darvaçlar, şarkıcı Dario Moreno'lar da katılmalıdır. Nitekim yukarda ismi geçen casus İbrahim Garibler 20 yılı aşkın bir zamanda beri ithalat ve ihracatımızda hissedilir hakimiyet kuran firma sahibi bir yahudidir.

Ancak bütün bunlara rağmen zeytin yağı skandalı failleri olan Gomel'lerin, Por selen kaçakçısı Avrem'ların ihanetlerinin tesbitine rağmen beraat ettiği ülkemizde yahudi casusu İbrahim Garibler'in de kazayı ufak tefek yaralarla atlatması tabii karışanmalıdır. Ümid ederiz ki, mes'uller ka naatimizde yanıldığımızı ortaya koysunlar. Ve yahudi casusu Garipler, müteaddid defalar yaptığı ihanetlerin cezasını ödesin. Bu ceza, millî ızdırabımızın güdücüsü, milleti yokoluşa götüren şartların mesulü, milletin görülmemiş bozgununun başlıca sorumlusu Beynelmilel yahudiliğin ve yordakçılarının mahkum edilmesi olacaktır.

Gizli Diploması

(Baştarafı 5. Sayfada)

geçebiliriz: A.B.D., İngiltere ve Rusya'nın bu pazarlıkları bize. ister istemez 1945 Yalta konferansını hatırlatmaktadır. Yalta konferansında neler üzerinde durulmuştu?..

«Le Nouvelle Observateur adlı gazete Yalta konferansında dünyanın kimler arasında ve ne nisbette paylaşıldığını açıklamıştı. Bu açıklamaya göre 4 Şubat 1945 Yalta konferansı üç büyük devletin Avrupa'daki nüfuz bölgelerini tesbit etmiştir. Bu konferansta hasta bulunan Rouzvelt ile A.B.D. Dışişleri Bakanı Stettiong'e göre bir me nopus krizi geçiren Churchill, Ruslar'a Orta Avrupa'da ve Balkanlar'da ezici bir üstünlük tanı mışlardır. Bu açıklamaya göre Romanya'da % 60 Bulgaristan'da % 75, Yugoslavya'da ve Macaristan'da % 50 Polonya ve Çekoslavakya'da önemli Rus tesiri kabul edilmiştir.»

Bütün bunların tek bir izahı vardır: Çekoslovakya'nın Kızılordu tarafından işgali. Amerikan'ın bunu daha evvelden bilmesine rağmen ancak bu anlaşmanın ve ittifakın neticesidir. Bu ittifak milletlerin yok olması pahasına, sion emperyalizminin kuklası olan komünist Rus ve kapitalist Amerikan hükûmetleri arasındaki bir ittifaktan ibarettir. Böyle gizli bir ittifak bazen harpleri, bazar isyanları ve ihtilalleri doğuruyor. Değişik kuvvetleri bazan uzlaştıran, bazan çarpıştırmaya çalışan bu menhus anlaşmalar - gizli emperyalist anlaşmalar ancak milletlerin uyanması, emperyalizmin iç yüzünü bilen millî kadroların açtığı savaşa katılmasıyla parçalanacaktır (Gerçek Emperyalizm, Sh.: 41).

Artık şurası kesin olarak bilinmektedir ki, Amerika ve Rusya sion emperyalizminin dünya diktatörlüğünü kurmak için çalışmaktadırlar. Yapılar gizli ve açık bütün anlaşmalar bu hedefi gütmektedir. A.B.D. ve Sovyet Rusya'nın son Orta Doğu ortak barış gücü fikri de ancak bu izahlarla bir değer kazanabilir.

Bütün bu gizli pazarlıkların yanında unutulmaması gereken bir gerçek vardır. İnsan ve cemiyet bünyesi zulme katiiyen boyun eğmez. Milletler, sol ideolojilerin saltanatını kırmak azmiyle doludur. Bütün dünyada sion emperyalizmine karşı başlayan haklı protesto hareketleri, şuurlu kadroların öncülüğünde Amerikan kapitalizmi ile Rus komünizmini milletlerin hayatından tardı edecektir. Bu kanuniyet Türkiye'de de şuurulanmaya başlamıştır. Millî kadroların öncülüğünde hızla gelişen mücadele, bütün gizli anlaşmaları yırtıp atacaktır, milletin ideallerini hâkimiyet tahtına o turtacaktır. O zaman Yalta'ların Sevr paçavrasından farkı olmayacaktır.

Millî Mücadelemizin STRATEJİSİ

— 4 —

7. İNKILÂBLARIN TEMELİ MİLLETİN HAREKETİDİR.

Her inkılâb, bir halk hareketidir. Dünyanın hiçbir yerinde inkılâb münevverlere inhisar eden bir hareket olmamıştır. Halkın kurtuluş ümidi mücadeleye, mücadeleyi yürüten teşkilâta, bağlanırsa, ve halkın nefreti düşmana yöneliyorsa bir halk hareketi başlamış demektir. İnsanların ruhlarına hitab eden, onların suçlarının altında yatan kuvvetlere hitab eden bir mücadele halktan desteğini bulur. Halkın desteği ise en büyük maddî destek demektir. Halkın ruhunun derinliklerine inen bir propaganda, halkı muazzam bir vücut yapıp, ferdi ve ferdi arzuları kitle için de eritir. Ve ferdi muazzam bir gücün parçası olduğuna inandırır. Zafer ümidini coşturur ve kuvvetlendirir. Kitle ise teşkilâtın, sloganların yol göstericiliğinde tam bir psikolojik tesir vasıtası haline gelir. Ferd muvaffak olan, herkesin iştirak ettiği bir kuvvete dahil olmak ister. İşte ferdi yeni inkılâb hareketine bağlayan, kitlenin hareketidir.

Kitlenin, halkın, yahut ideal manasıyla milletin belli bir program, slogan, ve teşkilat etrafında toplanması ile inkılâb en büyük desteğine kavuşur. Teşkilâtın programı, sloganları ve hareketi kitlenin ruhunda yerleşmelidir. Öyle ki kitlenin, istek, arzu, heyecan ve ümitlerinin ifadesi olsun. Tipik çobanın kavalının, sürü üzerinde yaptığı tesir gibi; teşkilât, program ve sloganlarımız, kitlenin istek, arzu ve temayüllerine, ruhunun derinliklerine işlesin. Bu şartları taşıyan propaganda ve hareket, kitleyi sürükler ve inkılâb için gerekli olan psikolojik baskı gücünü elde eder.

İnkılâblarda psikolojik tazyikin değeri nedir? Mücadelenin temel prensibi; kendi gücümüzü çoğaltmak, düşmaninkini azaltmak, yok etmek veya kendi irademize tabi kılmak idi. Psikolojik tazyik, yani halkın desteği -fiilî desteği- ise düşmanları korkutan, iradelerini çözen, taraftarlarınıza artıran bir faktördür.

Bu güç ise ancak cemiyetin ruhuna, isteklerine tekâbüll eden kuvvetli bir propaganda faaliyetine olan lüzumunu gösterir. İnkılâb, milletin hareketi, teşkilatlanışı demektir.

Kitlenin teşkilatlanışı, hareketlenişi devamlı bir faaliyettir. Durgun değildir. Mücadelenin sınırsız ve topyekün mahiyeti gibi, kitleleşme de devamlı bir faaliyettir. Ve ancak propaganda ile mümkündür. Propagandada vaki kesilme, halkla temasta kesilme, kitleleşmenin yavaşlaması, durması demektir ki, inkılâbcıyı en büyük desteğinden mahrum hale getirir.

Onun için katıyken halkla münasebet kesilmemeli, istekleri, arzuları devamlı araştırılmalı, çözüm yolları göstermeli, ilmi Sağcılık açısından çözüm yolları bulunmalı, propaganda faaliyetleri kesilmeksizin devam etmelidir.

Kitle ile temasını bir an için kesen teşkilat, en büyük desteğini kaybeder. Bu unutulmamalıdır. Ve teşkilâtın yapacağı diğer vazifelerle en iyi tarzda telif edilmelidir.

Teşkilat propagandasında milletin büyük çoğunluğuna hitab etmelidir. Münhasıran münevverlere hitab eden bir propaganda yanlışır. Aynı şekilde teşkilâtın temelini yeni harekete bütün varlığını bağlamış imanlı, iradeli ferdler teşkil eder.

Okumuş olmak bu vasıfları taşımadıkça bir tercih sebebi değildir.

8. KADROLASMA, KİTLELEŞME VE ÖĞRETİMİN MÜCADELE İÇİNDE YAPILMASI

Millet düşmanları ile mücadele kesiksiz bir faaliyeti icab ettirir. Mücadelenin son gayesi gerçekleşinceye kadar devamlı faaliyet gerekir. Hasrın yok oluşuna kadar her türlü mücadele vasıtasının devamlı kullanılması mücadelenin temel karakteridir. Mücadele sadece devamlı bir faaliyet değil, ve fakat daima insiyatifin kendi tarafımızda bulunması demektir. Stratejinin temel kaidelerinden olan insiyatif ve tekaddüm inkılâbcıların daima göz önünde bulunduracakları bir prensiptir. Demek ki mücadele sadece devamlı yapılan bir faaliyet değil, kazanılması daima insiyatifin kendi tarafımızda olmasını icab ettiren bir faaliyettir. Mücadelede insiyatif bizde değilse, hasma tabiyiz demektir. Bu ise mağlubiyeti peşinen kabullenmek demektir.

İnsiyatifin bizde olması sür'at, baskın prensiplerine uyulması ve istihbarat hizmetlerinin aksaadan yürümesi sayesinde de mümkündür. Ancak bu şartlar altında da ki devamlı faaliyet mücadeleyi başarıya götürebilir. Daha evvelki paragraflarda kitle ile temasın katıyen kesilmemesi gerektiğini gördük. Kitle ile teması kesmek, devamlı mücadele, istihbarat hizmetlerinin aksaadan devamı, mücadelede insiyatif sür'at ve baskın esaslarının hayatiyeti ve zaruriliği, bizi yeni bir prensibe götürür; Teşkilatlanma, kitleleşme ve öğretim faaliyetlerini mücadele içinde yapmaktır.

Stratejinin temel prensibi kuvvetlerimizi çoğaltmak, düşman kuvvetlerini yok etmek idi. Kuvvetlerimizi çoğaltmak demek, teşkilâtın kitleden aldığı yeni fertleri belli bir eğitimden geçirerek faal teşkilât unsurları haline getirmek demektir. Bu faaliyet de ancak diğer faaliyetler gibi mücadele içinde, mücadelenin zaruretlerine uygun bir şekilde yerine getirilirse faydalı olur. Demek ki teşkilatlanma, kitleleşme ve öğretim ancak mücadelenin ortamında serpilip, büyür ve güçlenir. Mücadeleden uzak bir teşkilatlanma, kitleleşme ve öğretim tam manasıyla hayalidir. Sağlam bir birlik ve faaliyet ancak mücadelede gelişir. Hülasa birlik ve faaliyet, mücadele ile kurulur. Mücadele içinde ve mücadele için doğmayan teşkilât ve faaliyet hayalî ve faydasızdır. Teşkilatlanma ve bilgi ancak mücadele içinde ve mücadele için olursa sağlam ve doğru bir yol çizilmiş olur.

9. İNKILÂBİN MİHVERİ TEŞKİLATTIR.

İnkılâb, bütün milleti ve milletin bütün tabakalarını, emperyalizme ve onun baş dayanağına karşı sevk etmek demektir. Bu, son derecede dikkatli, ihâtalı ve derin bir mücadele bilgisini zarurî kılar. Bu bilginin aslı ise kendi kuvvetlerimizi, hasım kuvvetleri, insanın ve cemiyetin tabii olduğu kanunları tanımaktır. Mücadelenin bütün şekillerinin temel bilgisi insanı, cemiyeti, kendi kuvvetlerimizi ve düşman kuvvetlerini bütün objektif ve karakteristik kanunları ile bilmektir.

Millet mücadelesi, milyonlarca insanın emperyalizme karşı sevk ve idaresi olduğuna göre, bu mücadeleyi ancak imanlı, bilgili ve son derecede disiplinli bir teş-

kilâtın yürütebileceği aşîkârdır.

Teşkilât demek zaten disiplin demektir. Her teşkilât, bir ideoloji ve gayesi etrafında toplanan şahıslardan teşekkül eder. Teşkilât herşeyden evvel bir toplanmadır. Ancak toplanış, dağınık, geçici, insicamsız, nizamsız toplanış olmamalıdır. İdeoloji ve gayesi etrafında toplanış eşyada ve canlı varlıkta gördüğümüz disiplinli, belli bir nizam gösteren toplanıştır. Moleküllerin belli bir ideale, (fikre ve forma) göre dizilişleri eşyada gördüğümüz teşkilatlanıştır. Hücrelerin belli bir ideale göre dizilişi, yani nizam ve teşekkül haline geliş de canlı varlığa vücut verir. Kâinatın aynı teşkilatlanış görülür. Bize görünen haliyle kâinat, eşyanın belli bir plâna göre teşekkül etmesidir.

Yaşayan her varlıkta görülen teşkilatlanış vakıası, beşer cemiyetlerinde de vardır. İdeoloji ve gayesine göre teşekkül eden cemiyet nizamı, disiplini yıkılınca kaybolur, yeni bir cemiyet meydana gelir. Bir ideolojinin yaşayışı, onun nizam halinde şekillenmesi ve varlığı demektir. Nizam yâksa, ideolojisi de hayattan çekilmiş sadece fikir haline gelmiş demektir. Bu hakikat herşeyden evvel inkılâbcı teşkilât için variddir.

Her teşkilât kendi ideolojisi ve ideolojisi uğrunda yapacağı mücadelenin zaruretlerine uygun bir tarzda teşkilatlanır ve teşkilatlanmalıdır.

İnkılâp teşkilâtı, emperyalizme karşı milletin mücadelesini sevk ve idare etmekle vazifelidir. Bütün milletin, gerçek emperyalizme karşı mücadelesi, tek yönlü bir mücadele değildir. Kuvvet kullanmanın bütün tarzları ve zaruretlerine-müdafa, geri çekilme, hücum- vakıf olmalıdır. Bütün mücadele şekillerine-psikolojik, askerî ve bütün mücadele vasıtalarının kullanılışına hazırlıklı olmalıdır. Ve bu zaruretleri göz önüne alarak teşkilatlanmalıdır.

Bilindiği gibi mücadele düzgün bir yol takib etmez. Ne müdafa ne hücum, ne de geri çekilme devam etmez. Bu mücadele tarzları, çarpışan kuvvetlerin tezadına dayanır. Kuvvetlerin tezadı ise daima aynı kalmaz. Çarpışan kuvvetlerin kuvvet durumuna tesir eden siyasî, sosyal ekonomik, millî ve beynelmilel şartlar değiştikçe kuvvetler arası tezad da değişir. Bu değişikliği kendi lehimize çevirecek olan husus ise mücadeledir. Ancak durumukendi lehimize çevirecek olan, mücadelenin o anki şartlarına en uygun düşen mücadele tarzıdır. Mücadele tarzının sezilişine tesir eden yukarıdaki faktörleri göz önüne almayarak, bir mücadele tarzında ısrar, (sadece hücum, sadece müdafa) sakat ve son derece zararlıdır.

Güçlü bir düşmanın, kültürel, siyasî ve ekonomik tesirlerinin en son noktasına çıktığı bir memlekette inkılâpçıların uyardırması ve teşkilatlanması elzem kalabalıklar, düşmanın endirekt tesirlerine muhâtap ve inkılâbcıların ittifakını temin edecek güçler henüz düşman propagandasının tesirine muhatab ise anî ve kuvvetlerinin bütününün iştiraki ile yapılacak bir hücumdan medet ummak ancak aptallıktır. Böyle bir tasavvur yanlışır ve bozgunu hazırlayan âmildir. Anî, şaşırtıcı bir hücumla emperyalizmi yenmek mümkün değildir. Emperyalizmle mücadele uzun süreli bir savaştır. Kat'i netice alabilecek kuvvetlerin toplanmasına, teşkilatlanmasına kadar müdafa stratejisine dayalıdır. «D. Var»

YENİDEN MİLLÎ Mücadele

ideolojiler kavgasından akisler

Vicdan Hürriyeti sınırlandırılmaz

Adli Yılın açılışı dolayısıyla yapılan törende konuşan Yargıtay Başkanı Ferruh Adalı, «Allah'ı insanlar yarattı» diyen selefi İmran Öktem'i de geride bırakan yeni bir teori ortaya koydu: Vicdan hürriyeti sınırlıdır.

Birkaç seneden beri her adli yılın açılışı milletin kuşku ile geçirdiği günlerden biri olmaktadır. Zira bugünde ya millî değerlere sataşarak millet gericilikle damılganır, ya da milletin uzun mücadelelerinden sonra elde ettiği hürriyet kırıntıları da çok görülerek bu hürriyetler tesirsiz hale getirilmeye çalışılır. Türkiye'de ihtilâl denemelerine, ayaklanmaya kadar varan komünist hareketler dururken, hayali bir İRTİCA yaygarası ile umumi efkâr Yargıtay Başkanının ağzından tesir altına alınmaya çalışılır.

İşgal ettiği mevki itibarıyla ölçülü konuşması gereken bir şahsın her türlü istismara müsait, gelişmiş güzel sözler sarfetmesi, hürriyetleri gaspetmek isteyen fırsat düşkünlerine imkân hazırlayacaktır.

6 Eylül günü Ferruh Adalı tarafından yapılan konuşma bir Yargıtay başkanından ziyade, hürriyetlerin kullanılmasını kendi siyasi çıkarları için zararlı gören bir politikacının sözlerine benziyordu.

Şunu hemen belirtelim ki, Yargıtay'ın vazifesi sadece kanunları bir otomat gibi tatbik etmek değildir. Bunun ötesinde ve üstünde hürriyetleri korumak ve hürriyetlerin zedelenmesine mani olmaktır. Halbuki Yargıtay başkanının yaptığı konuşma Vicdan hürriyetine gölge düşürmüştür. Artık bundan böyle vicdan hürriyetinden rahatsız olan her hürriyet düşmanı Yargıtay başkanının sözünü kendisine mesnet edecektir. Ve şimdiden bunun emareleri başlamıştır. Gayri milli basının konuşmayı baş manşete çıkarması meselenin ne kadar suistimale müsait olduğunu göstermektedir.

Meselenin istismar yönü bir yana, vicdan hürriyetini sınırlamak bizzat demokrasinin ve laikliğin inkârı demek olur. Demokrasinin faziletli vanlarından ve diğer re'imlere tercih sebeplerinden başta geleni vicdanlar üzerinde baskıyı tecviz etmemesidir. Eğer bu fazilet ortadan kaldırılır veya sınırlanırsa demokrasiyi tercih sebebi de ortadan kalkar. Çünkü vicdan hürriyetine ancak otoriter re'imlerde, yani fasist veya komünist re'imlerde tahditler konur. Ve bu doktorinlerin gösterdiği tarzda fertler düşünmeye ve inan-

maya mecbur bırakılır. Eğer Türkiye «demokratik bir hukuk devleti» ise ispatını ancak tebasına tanıdığı sınırsız bir vicdan hürriyetinde bulacaktır. Taklidi çalıştığımız Batı demokrasileri de vicdan hürriyetini bu manada kabul etmiştir. Madem ki yeni bir şeyler ortaya kovma gücünü kavbettik, hiç olmazsa taklid ettiğimiz şevin aslına sadık kalalım.

Laikliğin doğuşu ve muhtevası da vicdan hürriyetine sınır konulamıyacağını amirdir. Orta Çağda İngilizlerin mahkemeleri de vicdan hürriyetini sınırlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Ama Orta çağ düzenleri la'ik düzenler değillerdi. Simdi aynı engizisvon mantığı içinde vicdan hürriyetini sınırlamak suretiyle 20. yüzyılın insanı olduğumuzu inkârla tekrar 15-16 asırlara, karanlık Orta Çağ tatbikatına dönmeyelim.

Taşköprü'de kanunsuz davranış

Karadeniz bölgesinde Yeni- den Millî Mücadele Mecmuası- nı tanıtmaya gezisine çıkan milliyetçi gençler polis tarafından kanunsuz muamelelere maruz tutulmuşlardır.

2 Eylülü gecesi sarhoş bir halde bulunan polis memuru Bultan Kayıktan milliyetçi gençlerin gece kaldığı otel- den alarak zorla karakola gö-

türmüş, bu arada mücadelecilere hakaret etmeye yeltenmiştir. Milliyetçi gençler durumu mahkemeye intikal ettirmiş ve polis memurundan davacı olmuşlardır. Mahkeme 15 Eylül tarihine atılmıştır.

Diğer taraftan aynı kanun- suzluga tevessül ederek Millî Mücadele Mecmuasını tanıtmak üzere Sinop'a gelen millî

Malatya'da Dev-Genç'in Mitingi Fiyasko ile Neticelendi

8 Eylül Pazartesi günü DEV GENÇ'e bağlı komünistler, Malatya'da da haşhaş bahane- siyle bir miting yapmışlar- dır. Merzifon ve Çorum'dan sonra Malatya'da yapılan miting diğerleri gibi tam bir fi yaksoyla neticelenmiş ve komünistler bir daha milletin hakkı protestosuna maruz kalmışlardır. Köylünün alın teriyle ve sıkıntılarla yetiştirdiği haşhası istismar eden mitingi 75-80 kişi takib etmiş, daha sonra ise meydana ancak 30 kadar muhtelif yerlerden toplama ücretli komünist kalabılmıştır. Birkaç gün evvelinden itibaren devamlı olarak «işçiler, köylüler gelin hakkınızı alacağız, Amerikan emperyalizmini bütün devrimciler olarak kovacağız» diye rek anonslar yapan komünistlere halk «Bu biçimsiz veledler mi bizim hakkımızı alacak? Bunlar yalancı komünist» diye rek söylenenlere hiç itibar etmemiştir.

Mitingin sonunda (bizzat kendilerinin öldürdüğü) Battal Mehetoglu için saygı duruşu yapılmışsa da miting meydanından geçen Malatyalılar «Bu da onlardanmış» diyerek saygı duruşuna istirak etmemiştir.

Ordu, Gaziantep, Salihli Merzifon ve Çorumdan sonra Malatya'da da bir daha görülmüş tür ki komünistlerin düzmece mitingleri milletin hakkı protestosuyla mukabele görmektedir. Millet, masonlar tarafından çeşitli vesilelerle kasden ihmale uğrayan kendi derdinin DEV- GENÇ, DİSK TİP gibi ajan yuvaları tarafından istismarına bundan böyle imkân verilmeyecektir. Milletimizin gün geçtikçe siyasi şuuru gelişiyor ve düşmanlarına karşı olan intikamı her gün bir kat daha artıyor.

yetçi gençlere Sinop Savcısı Muzaffer Akdağ'ın yaptığı zulüm, Yüksek Savcılar Kurulu nezdinde protesto edilmiş ve ilgili savcı hakkında gerekli kanuni işlemin yapılması için şikâyetle bulunulmuştur.

Ayrıca Savcı Muzaffer Akdağ hakkında mecmuamız bir de tazminat davası açacaktır.

Amerikan Eğitiminde Yahudi hakimiyeti

Dünyada emperyalizmin temsilcisi olarak Amerika gösterilmekle beraber, aslında, Amerika'da bir başka emperyalizmin yani emperyalizmin beyni slonizmin hakimiyeti altındadır. Her ne kadar Amerika refah ekonomisi devresine girmiş ise de, bu durum bütün Amerikan halkına teşmil edilemez. Orta ve Batı Amerika'da gecekondular hayatı yaşayan insanların sayısı az değildir.

Dünyayı sömüren Amerika'dır. Peki Amerika'daki fakir halkı soyanlar kimlerdir? İşte bu sorunun cevabını Amerika'ya ve dolayısıyla dünyaya hakim gücün ideolojik karakterini bilmekle bulabiliriz. Bu güç Beynelmilel Yahudiliklerdir.

Bugün Amerika'da yahudilik kurduğu dev tröstler ve bankalarla iktisadi hayata, danışman durumundaki siyasileriyle politik hayata ve kültürüyle eğitim sahasına mutlak manada hakim olmuştur.

Bu yıl Amerikan Ünversi-

telerinde okutulacak dersler, Yahudiliğin Amerika'daki tesir gücünü gösterici niteliktedir.

Yahudiliğin propagandasını yapmak ve yahudi kültürünü tam manasıyla benimsetmek ve şuurlu slonist yetiştirmek için Filadelfiya'da yeni bir üniversite açılmıştır. Bu yıl tedrisata başlayacak olan bu üniversitenin programında şu dersler var: Zenci - Yahudi Münasebetleri, Sionizmin Sosyalizme tesirleri, Yahudi Cemaatinin politik yapısı, Yahudi Değerleri, Yahudi Folkloru, Amerikan Yahudi Edebiyatı v.s. gibi. Haberi veren Yahudiliğin yayın organı Jewis Chronicle gazetesidir. Ayrıca derslerin hocaları da Hahamlar ve Haham okulu talebeleridir.

Rusya hesabına sahte bir anti-emperyalizm edebiyatı yapanlar hadizatında gerçek emperyalizmin içimizdeki kiralık ajanlarıdır. Değilse gerçek düşmanı neden gizlemektedirler?

Japonlara Yeni Kapitülâsyonlar Veriliyor

Türkiye'nin içinde bulunduğu son ekonomik çıkmazlar, millî zenginliği soymak için fırsat kollayan yabancılara imkân hazırlamıştır. Şekil değiştirmiş kapitülâsyonlara yenileri ilave edilerek yabancı sermayenin hakimiyeti kökleştirilmeye çalışılmaktadır.

Bu meyanda 18 Ağustos'ta Japonya ile aramızda imzalanan bir protokol millî servetin bir kısmının daha dışarıya çıkarılmasını temin edecektir.

İmzalanan protokole göre Japonlar Pendik'te bir tersane kuracaklar ve bu tersanede yapılacak ilk 24 gemiyi Türk hükümeti satın almaya mecbur kalacaktır. Ayrıca dövizle karşılanacak yatırımlar için Japonya İhracat - İthalat Bankası tarafından % 7 faizle 6.800 milyon dolar (yaklaşık olarak 9.52 milyar Türk lirası) borç verilecektir. Diğer taraftan gemilerin inşası için lüzumlu ham

madde Türkiye'den temin edilemeyecek, dışarıdan getirilecektir. Böylece bir yandan zaten dar boğazlara girmiş Türk ekonomisi % 7 faiz gibi ağır bir yük altına girecek ve gırtlığına kadar borca sokulan millet yabancılardan yeni teklifleri ni kabule mecbur kalacaktır. Diğer yandan ise mevcut Türk tersaneleri Japonya'ya tanınan imtiyazlar neticesi muattal hale gelecektir.

Japonlara verilen bu kapitülâsyon neticesi tasarı halinde bulunan Deniz Dizel Motorları yapımı da tehlikeye girecektir.

Yabancılara bol keseden imkânlar tahsis ederek vatani çiftlik haline getirenler mevcut millî müesseseleri genişletme ve geliştirme yollarını arasalar ve böylece dışarıya servet kaçırmalarını önleseler daha millî bir politika takip etmiş olurlardı. Zira Türkiye'nin zenginliği yağma Hasan'm böreği değildir.